

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
85

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἀτρόμητος ὁ Κραγιαμπού τρέχει νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ σώσῃ
τὴν ἀγαπημένη του Βάντα.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ

**ΕΠΙΘΕΣΙ ΤΟΥ
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΟΡΝΙΟΥ**

Ὁ Κραγιαμπού, ὁ γιὸς τοῦ
Ταρζάν καὶ διάδοχος τοῦ
θρόνου τῆς Ζούγκλας, συναν-
τᾶται τυχαία χθὲς τῇ νύκτα
ἓνα πανέμορφο λευκὸ κορί-
τσι ὡς δώδεκα χρόνων. Τὴν
πάντοτε γελαστὴ καὶ χαρού-

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΦΟΥΤΙΟΥ

μενη, ἀλλὰ καὶ ἀτρόμητη
Βάντα (*).

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ μι-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ἀρ. 84, μὲ τὸν τίτλο :
«ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ.»

κρούλα, με τὰ παράξενα μαῦρα μάτια καὶ τὰ πλούσια ξέπλεκα μαλλιά, δείχνει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μεγάλη ἐμπιστοσύνη καὶ συμπάθεια στὸν Κραγιαμπού. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος μεγαλείτερο ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν.

Ἔτσι, ἡ μελαχροινὴ Βάντα — μιλώντας του γιὰ τὴ ζωὴ της — τοῦ λέει πὼς ὅταν ἦταν μόλις πέντε χρόνων, ὁ λευκὸς πατέρας της ἔβαλε ἕναν ἀράπη νὰ σκοτώσῃ τὴ μελαψὴ ἰθαγενὴ μητέρα της. Ὁρφανὴ ἀπὸ τότε ζοῦσε σὰν ἀγρίμι στὴν Πέρα Ζούγκλα, σκαρφαλώνοντας πάνω στὰ θεόρατα δέντρα, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰ δόντια τῶν θηριῶν καὶ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων!...

Τελευταῖα — κυνηγημένη πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τοὺς ἀγριοὺς ἰθαγενεῖς — εἶχε φθάσῃ στὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν.

Ὅμως, χθὲς τὴ νύκτα, μεταμφιεσμένη μὲ μεγάλη ἐπιτυχία σὲ μικρὸ γοριλλάκι, ἀντικρύζει ξαφνικὰ μπροστὰ της τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἔτσι, ξεχνώντας τὴ μεταμόρφωσί της, ξεφωνίζει μὲ ἀνθρώπινη λαλιά :

— Αὐτὸς εἶναι!... Αὐτός!...

Καὶ θάζοντάς το σὰν τρελλὴ στὰ πόδια χάνεται γρήγορα πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς κι' ἀγριεὲς φυλλωσιές.

Ὁ Κραγιαμπού παρατάει τὸν Πατέρα του ποὺ ἔφθανε μὲ λαχτάρα νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Καὶ τρέχει ξωπίσω στὴ μικρὴ ἀγαπημένη του...

Μὰ ἡ Βάντα φεύγει σὰν ἕ-

λάφι. Δὲν θὰ κατάφερνε ποτέ νὰ τὴ φθάσῃ, ἀντὶ τοῦ αἰμοῖρο κορίτσι, δὲν εἶχε μιὰ ἀτυχία :

Ἐνα μεγάλο μαῦρο ὄρνιο ποὺ φτερούγιζε κρίζοντας πεινασμένο πάνω ἀπὸ τὶς κορφές τῶν θεόρατων δέντρων, βλέπει τὸ μικρὸ «γοριλλάκι» ποὺ τρέχει κάτω...

Ἔτσι, κάνοντας μιὰ κάθετη ἐπίθεσι, χύνεται ἀκράτητο νὰ τὸ σπαράξῃ!...

Ἡ Βάντα — ποὺ δὲν προφθαίνει νὰ πετάξῃ ἀπὸ πάνω της τὸ γοριλλίσιο τομάρι — τραβάει μὲ διάσι τό, κρυμμένο μέσα σ' αὐτό, μαχαίρι της. Καὶ ἀτρόμητο κορίτσι καθὼς εἶναι, ἀρχίζει νὰ δίνη θανατερὰ κτυπήματα στὰ στήθια τοῦ ὄρνιου. Μὰ δέχεται κι' αὐτὴ, ὄχι μονάχα τὰ κτυπήματα τοῦ ράμφους του, μὰ καὶ τὰ... χάδια τῶν νυχθίων του. Μεγάλια ματωμένα αὐλάκια χαράζονται στὸ λευκὸ τρυφερὸ κορμί της.

Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ» ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΙΣΛΟΥΘΕΙ»

Εὐτυχῶς! Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς καὶ φθάνει κοντὰ της λαχανιασμένος ὁ Κραγιαμπού.

Ἡ μεγάλη καὶ ἀγνή ἀγάπη ποὺ ἔχει νοιώσει ξαφνικὰ γιὰ τὸ πανέμορφο καὶ ὑπέροχο αὐτὸ κορίτσι, τοῦ δίνει ἀφάνταστη δύναμι καὶ κουράγιο!...

Μὲ τὸ μικρὸ, ἀλλὰ θαυματουργὸ τοῦ ρόπαλο, πασχίζει νὰ κτυπήσῃ στὸ κεφάλι τὸ μαῦρο πεινασμένο ὄρνιο.

— Βάντα! τῆς φωνάζει μὲ ἀπόγνωση. Πάψε νὰ παλεύης ἐσύ. Φύγε καὶ κρύψου κάπου σίγουρα! Μὲ τὸ ὄρνιο θὰ κάνω καλὰ ἐγώ!... Ἐγὼ ποὺ εἶμαι... ἄντρας!

Μὰ τὸ μελαχροινὸ κορίτσι, εἶναι τὸ ἴδιο γενναῖο καὶ ἀτρόμητο σὰν τὸν Κραγιαμπού. Ἐξακολουθεῖ νὰ παλεύη καὶ νὰ χτυπιέται μὲ τὸ φτερωτὸ θηριό. Μὲ τὴ λάμα τοῦ μαχαίριου τῆς ἔχει καταξεσχίσει τὰ στήθια του. Τὸ μπράτσο τῆς ἔχει θαφτῇ κατὰ κόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα του!

“Ὅμως, τὴ χαριστικὴ βολὴ τοῦ θανάτου τὴ δίνει δ...“ Ἄντρας». Ὁ ὑπέροχος γιὸς τοῦ Ταρζάν!...

Ἀπὸ τὶς πολλὲς φορές, κάποτε τὸ ρόπαλό του θρίσκει τὸ ὄρνιο, στὴ μέση τοῦ κεφαλίου. Καὶ εἶναι τόση ἡ ὀρμὴ του ποὺ τὸ σωριάζει κάτω νεκρό!...

Λεύθερη τώρα ἡ μικρὴ κοπέλλα, τὸ ξαναθάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ ἐξαφανιστῇ...

“Ὅμως δὲν προφθαίνει. Μ’ ἓνα - δυὸ πηδημάτα, ὁ Κραγιαμπού τὴ φθάνει. Κι’ ἀρπά-

— «Ἀφῆσέ με! ξεφωνίζει ἡ πανέμορφη Κοπέλλα. Θὰ σὲ χτυπήσω μὲ τὸ μαχαίρι μου!»

ζοντάς την γερά από τὸ μπράτσο, τὴ συγκρατεῖ.

— Βάντα! τῆς κάνει ἀλαφιασμένος. Γιατί θέλεις νὰ φύγης; Γιατί μόλις ἀντίκρουσες τὸν πατέρα μου, φώναξε: «Αὐτὸς εἶναι! Αὐτὸς!»;

Τὸ πενέμορφο ἀγριοκόριτσο τινάζεται καὶ κτυπιέται γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ λαθὴ τοῦ χερσὸδύναμου παλικάριου.

— «Ἀφῆσέ με! Ξεφωνίζει. Ἀφῆσέ με, γιατί θά σέ χτυπήσω μὲ τὸ μαχαίρι μου. Καὶ θά πονέσω πολὺ ἂν τὸ κάνω!...

Μὰ ἡ παλάμη τοῦ νέου κρατάει τὸ μπράτσο της ὅταν οἰδερενία τανάλια.

— Θά σ' ἀφήσω λεύθερη μονάχα ἂν μιλήσης! τῆς λέει. Πέσ' μου, λοιπόν; Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας μου; Μήπως ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας σου; Μήπως εἶναι καὶ δικός σου πατέρας;

Ἡ Βάντα, μὲ τὸ ἄλλο, τὸ λεύθερο χέρι, τραβάει τὸ μαχαίρι της. Τὸ σηκώνει ἀπειλητικὰ πάνω ἀπὸ τὰ στήθεια τοῦ Κραγιαμπού :

— Ἀφῆσέ με! οὐρλιάζει ἄγρια. Θά σέ χτυπήσω!...

Ὁ νέος ἀρπάζει τ' ὤπλισμένο χέρι της, τὸ στρίβει καὶ τὴν ἀφοπλίζει. Ἀμέσως ξαναβάζει τὸ μαχαίρι στὴ ζώνη της, παρατάει τὸ μπράτσο της καὶ τῆς λέει ψυχρά :

— Πήγαινε... Εἶσαι λεύθερη τώρα... Ἐγὼ θά ρωτήσω τὸν πατέρα μου... Θά μάθω ἀπὸ κείνον ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ μοῦ πῇς ἐσύ!...

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἀνά-

λαφρος θόρυβος ἀκούγεται κάπου ἐκεῖ κοντά. Ὁ Κραγιαμπού φαντάζεται πὼς θὰ νὰ κάποιο ἀγρίμι... Δὲν δίνει σημασία...

Ἡ Βάντα γυρίζει τώρα. Ἀπομακρύνεται συλλογισμένη καὶ θαδίζοντας ἀργά... Μὰ γρήγορα μετανοῶνει. Καὶ γυρίζοντας, μπρός-πίσω, φθάνει καὶ σταματᾷ μπροστὰ στοῦ νέου.

— Λυπᾶμαι, Κραγιαμπού ! τοῦ λέει. Μὰ ὁ πατέρας σου δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Μόλις τὸν εἶδα, τὸν ἀνεγνώρισα. Αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας μου. Αὐτὸς ἔστειλε τὸν ἀράπη νὰ τὴ σκοτώσῃ!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν χλωμιάζει :

— Ὁ πατέρας μου;! Μὰ δὲν εἶχες πῇ πὼς εἶναι καὶ πατέρας δικός σου ;

— Λάθος εἶχα κάνει... Δὲν θυμόμουν καλά. Τώρα ποὺ τὸν εἶδα στὸ πρόσωπο, θυμήθηκα: Ἄλλος ἦταν ὁ δικός μου πατέρας. Ἕνας λευκὸς κυνηγός. Τὸν σπάραξαν ἄγρια θηρία!... Τότε ἡ μητέρα μου γνώρισε τὸν... τὸν...

— Τὸν Ταρζάν;

— Ὁχι! Δὲν λεγόταν Ταρζάν... Ἡαζράτ τὸν λέγανε. Ὅμως τί σημασία ἔχουν τὰ δνόματα; Ἀφοῦ μόλις εἶδα τὸν πατέρα σου, τὸν ἀνεγνώρισα. Ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος : Ὁ Νάζράτ!... Αὐτὸς ὁ κακοῦργος ποὺ ἔβαλε νὰ σκοτώσουν τὴ μητέρα μου...

— Γιατί; Τί λόγους εἶχε νὰ τὴν ἐξοντώσῃ ;

— Δέν ξέρω... Σά νά θυμάμαι όμως κάτι : Μικρή κα-
θώς ήμουν, είχα άκούσει τή
μητέρα μου νά λέη πώς ό άν-
τρας της, ό λευκός κυνηγός,
είχε κερδίσει καί κρύψει στή
Ζούγκλα πολύ χρυσάφι καί
πολύτιμα πετράδια. "Εναν ό-
λόκληρο θησαυρό!... Καί πώς
ό Ναζράτ της ζητούσε — γιά
νά τήν παντρευτή νά τοῦ πα-
ραδώσῃ τόν θησαυρό αὐτόν...
Κάτι τέτοιο θυμάμαι...

Μά τήν ίδια στιγμή άνθρω-
πινο ποδοβολητό άκούγεται
νά πλησιάζη. Καί κάτι άνα-
πάντεχο γίνεται :

ΤΑΡΖΑΝ ΚΑΙ ΝΑΖΡΑΤ

"Ο ύπέροχος Ταρζάν, ό δο-
ξασμένος "Αρχοντας της Ζού-
γκλας, παρουσιάζεται μπρο-
στά τους.

— "Εσύ, πατέρα! κάνει ό
Κραγιαμπού, υποχωρώντας
άνησυχος.

"Ο λευκός γίγαντας χαμο-
γελάει κάλόκαρδα :

— Ναι, παιδί μου! "Εφαχνα
νά σε θρώ... Καί τυχαία σās
άκουσα πού μιλούσατε γιά
μένα...

"Η Βάντα τοῦ ρίχνει μιὰ
ματιά γεμάτη μίσος.

— Ναι, γιά σένα μιλούσα-
με! τοῦ κάνει άγρια. Γιά σέ-
να πού έβαλες τόν μαῦρο νά
σκοτώσῃ τήν καλή μου μαν-
νούλα:

Καί τó άμοιρο κορίτσι ξε-
σπάει άπότομα σέ άκράτη-
τους πονεμένους λυγμούς.

"Ο Ταρζάν πλησιάζει άργά
κοντά της. Της χαϊδεύει, μέ

συμπόνια, τὰ μακρὰ μαῦρα
μαλλιά...

— "Οχι μικρούλα μου, τής
λέει. Δέν καταλαβαίνω τίποτ'
άπ' αὐτά πού μοῦ λές... "Εσύ
ποιά είσαι; "Από πού ήρθες ;

— "Από τήν Πέρα Ζούγ-
κλα! τοῦ άποκρίνεται, γιά
λογαριασμό της, ό Κραγια-
μπού.

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας
φωτίζεται τώρα :

— "Από τήν Πέρα Ζούγκλα;
Μά έτσι πέστε μου, λοιπόν!...

Καί άνασηκώνοντας τó δα-
κρυσμένο πρόσωπο της πανέ-
μορφης κόρης, τής λέει :

— Τότε δίκηο έχεις, μικρού-
λα μου νά μέ νομίξῃς δολο-
φόνο τής μητέρας σου!...

"Ο γιός του τὰ χάνει :

— "Εσύ λοιπόν, Πατέρα; !
"Εσύ έβαλες νά τή σκοτώ-
σουν ;

— "Οχι, παιδί μου! τοῦ ά-
ποκρίνεται.

Καί τοῦ έξηγεί :

— Στήν Πέρα Ζούγκλα εί-
χα έναν κακό δίδυμο άδελ-
φό! Μοιάζαμε σάν δυό στα-
γόνες νερό! Κανένας δέν μπο-
ρούσε νά ξεχωρίσῃ: ποιός ή-
ταν αὐτός καί ποιός έγώ!...

»"Ετσι, όσα έγκλήματα έ-
κανε εκείνος, όλοι θαρρούσαν
πώς τὰ έκανα έγώ!... Ναζράτ
λεγόταν ό άπαίσιος αὐτός ά-
δελφός μου! Δέν ξέρω άν ζή-
πιά. "Εχω χρόνια ν' άκούσω
γι' αὐτόν!...

"Ο Κραγιαμπού άναπνέει
μέ άνακούφισι. Καί άγκαλιά-
ζοντας τόν πατέρα του, τόν
φιλάει μέ λαχτάρα. "Ενώ ταυ-
τόχρονα, τρελλός άπό χαρά

καθώς είναι, δὲν ξέρει τί λέει γιὰ νὰ δείξῃ τὸν ἐνθουσιασμό του :

— Εἶμαι εὐτυχὴς Πατέρα!.. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἔχεις στὴν Πέρα Ζούγκλα ἕναν... κακὸ δίδυμον ἀδελφό!...

Ὁ Ταρζάν γυρίζει τώρα στὸ πανέμορφο μελαχροινὸ κορίτσι :

— Μονάχη σου βρίσκεσ' ἐδῶ στὴν ἄγρια περιοχὴ μας, μικρούλα μου; τὴ ρωτᾷ με συμπάθεια.

— "Ὅχι! ἀποκρίνεται ἐκείνη ψυχρά. "Ἐχω συντροφιά τὸ μαχαίρι μου! Καὶ ξέρω νὰ τὸ κρατᾶω καλὰ!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας χαμογελάει. "Υστερα κυττάζει ἐξεταστικὰ τὸ γιό του.

— Πᾶμε, Κραγιαμ... ἄξει τοῦ λέει. Τρεῖς μέρες καὶ δυὸ νύχτες λείπεις. ἅπ' τὴ σπηλιά. Ἡ μητέρα σου ἀνησυχεῖ!...

Καὶ ξαναγυρίζοντας στὴ Βάντα, προσθέτει :

— "Ἐλα κι' ἐσὺ μαζί μας, καλὸ μου κορίτσι. Δὲν κάνεις καθόλου καλὰ νὰ γυρίξῃς μονάχη σου τίς νύχτες ἔξω... Τὰ πεινασμένα θηρία εἶναι πολλὰ. Οὐτ' ἕνα ἅπ' αὐτὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νά... χορτάσῃ τὸ τρυφερὸ κορμί σου!...

— Καλὰ, Πατέρα... Γύρισε στὴ σπηλιά μας καὶ θάρθουμε σὲ λίγο, τοῦ κάνει ὁ Κραγιαμπού.

— "Ἐγὼ δὲν θάρθω ποτέ! δηλώνει τὸ «Ἀγριοκόριτσο». Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μέσα σὲ σπηλιά. Νοιώθω σὰν θηριὸ στὴν παγίδα!... Αἰσθάνομαι πιὸ σίγουρη στὰ ψηλά κλα-

διὰ τῶν δένδρων. Ἐκεῖ πάνω θρίσκομαι πιὸ κοντὰ στὸ Θεό!

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ «ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΥ»

— "Ὅπως θέλεις, μικρούλα μου! μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν, κάπως ψυχρά αὐτὴ τὴ φορά. Καὶ γυρίζοντας, παίρνει ἄργα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά του.

Ὁ νέος κι' ἡ νέα μένουν μονάχοι τώρα. Ἀμύλητοι καὶ συλλογισμένοι...

Ὁ Κραγιαμπού κάνει σὲ λίγο τὴν ἀρχή.

— Εὐτυχῶς! ψιθυρίζει. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶναι ὁ πατέρας μου!... Θὰ ἦταν τρομερὸ ἄν...

Ἡ Βάντα τὸν διακόπτει:

— "Ἐγὼ δὲν πιστεύω ἔτσι εὐκολὰ! τοῦ λέει. Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως μόλις τὸν εἶδα!... Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦταν αὐτός: Ὁ πατέρας σου!

Κι' ἐνῶ, πηδώντας ἀπότομα, ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο χαμηλὸ κλαδί κι' ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ σ' ἕνα αἰωνόβιο δέντρο, τοῦ φωνάζει :

— Γειά σου, Κραγιαμπού!.. Μπορεῖ κάποτε νὰ ξανασυναντηθοῦμε στὴ Ζούγκλα!...

.....

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ξεκινᾷ, σὲ λίγο, μοναχὸς καὶ θλιμμένος. Προχωρεῖ γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Πατέρα του.

Ἐνῶ ἡ Βάντα, πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὰ χαλάσματα

‘Ο καλὸς Βουρχάν, με τὴν ἀναίσθητη γυναίκα, δέχεται τὴν ἐπίθεσι μιάς ἀγέλης πεινασμένων λύκων.

τοῦ Ἀρχαίου Ναοῦ. Ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται τὸ φρικτὸ ἄντρο τοῦ παντογνώστη καὶ παντοδύναμου Νάχρα Ντοῦ.

‘Ο μονόφθαλμος Μάγος τὴν ὑποδέχεται στὴν τρομακτικὴ καταπακτὴ του, μὲ μεγάλη συμπάθεια :

— Μπά; Ἐσὺ ἐδῶ, μικρὸ μου «Γοριλλάκι»; (*) Τί χάρι ἦρθες νὰ μοῦ ζητήσης;

(*) Διάβασε τὴν προηγούμενη συναρπαστικὴ περιπέτεια μὲ τὸν τίτλο : «ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ.»

Ἡ Βάντα τὸν ρωτᾷ με ἐλικοκρίνεια καὶ χωρὶς περιστροφές :

— Πέσ’ μου, Γέροντα: ‘Ο Ταρζάν κι’ ὁ Ναζράτ εἶναι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος;

‘Ο Νάχρα - Ντοῦ κομπιάζει νὰ τῆς ἀποκριθῇ.

— Ρώτησέ με τίποτ’ ἄλλο, μικρούλα μου, τῆς κάνει. Αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἐσένα!...

Ἡ Βάντα ἐπιμένει.

— Μ’ ἐνδιαφέρει, καλέ μου Μάγε! τοῦ λέει παρακλητικὰ. Γιατὶ πιστεύω πῶς ὁ Ταρζάν εἶναι ὁ δολοφόνος τῆς μητέ-

ρας μου!...

“Ο μονόφθαλμος γέροντας της αποκρίνεται κατηγορηματικά :

— “Οχι, παιδί μου!... Δεν δολοφόνησε ο Ταρζάν τη μητέρα σου...”

— Τò ξέρω! τού κάνει τὸ τετραπέρατο κορίτσι. Δεν τὴ σκότωσε αὐτὸς μὲ τὰ χέρια του. “Εβαλε κάποιον ἀράπη νὰ τὴ δολοφονήσῃ!... Μήπως κι’ αὐτὸ εἶναι ψέμματα; τὸν ρωτᾷ.

“Ο παντογνώστης Μάγος ἀργεῖ. πάλι νὰ τῆς ἀποκριθῇ. Τέλος, μουρμουρίζει:

— “Οχι. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! “Ἄλλά...”

Καὶ σταματᾷ, διστάζοντας νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τίποτα περισσότερο...

“Ὁμως ἡ ἐπιμονὴ τῆς Βάντας ἀρχίζει νὰ τὸν θυμῶνῃ:

— Μὴ μὲ ρωτᾷς, κορίτσι μου!... Δεν ξέρω... Δεν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ!...

— Δεν πειράζει! τού κάνει ἐκεῖνη. Θὰ ξαναγυρίσω στὴν Πέρα Ζούγκλα. Θὰ θρῶ καὶ θὰ ρωτήσω τὸν ἀράπη. Αὐτὸς θὰ μοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια... Μόνον αὐτὸς!...

“Ο Νάχρα-Ντοῦ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσῃ γιὰ τὴν ἀφέλεια τῆς δυναμικῆς αὐτῆς μικρούλας :

— “Ἀμ, αὐτὸς εἶναι, παιδάκι μου, πού δὲν θὰ σοῦ πῇ ποτὲ τίποτα!...

— Γιατί ;

— Γιατὶ ἂν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, θὰ εἶχε μιλήσῃ ἀπὸ τότε...

“Ἡ Βάντα προσπαθεῖ νὰ ψα-

ρέψῃ τὸν Μάγο :

— Καὶ γιατί δὲν μίλησε ἀπὸ τότε; Ποιὸς τὸν ἐμπόδιζε ;

— “Ο φόβος, κόρη μου! “Ο φόβος τοῦ ἐκλείνει τότε τὸ στόμα. “Ο φόβος τοῦ τὸ κλείνει καὶ μέχρι σήμερα!... “Ὅσο κι’ ἂν τὸν πιέσῃ κανεὶς δὲν θὰ τοῦ πῇ ποτὲ τὴν ἀλήθεια...

— Κι’ ἐγώ; Πῶς θὰ μπορέσω νὰ μάθω; ρωτᾷ πάλι παρακλητικά.

“Ο Νάχρα - Ντοῦ ἀναστενάζει :

— Μὴ στεναχωριέσαι, κορίτσι μου, τῆς κάνει. “Υπάρχουν τόσα καὶ τόσα πού δὲν ξέρουμε στὴ ζωὴ μας!... Τί σημασία θὰ εἶχε ἂν δὲν ξέρῃς κι’ ἕνα παραπάνω!...

“Ὁμως ἡ πανέμορφη μελαχροινὴ Βάντα ἐπιμένει :

— Γιὰ μένα, καλὲ μου Μάγο, ἔχει μεγάλη σημασία νὰ μάθω!... Πολύ μεγάλη!...

— Γιατί, μικρούλα μου;

Καὶ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ λευκὸ κορίτσι, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ φωνὴ πού τρέμει ἀπὸ συγκίνησι:

— Γιατὶ ἂν ὁ Ταρζάν εἶναι κακοῦργος... “Ἀν εἶναι δολοφόνος τῆς καλῆς μου μαννούλας. Τότε...

— Τί ;

— Τότε δὲν πρέπει κ’ ἐγὼ νὰ ξαναδῶ τόν... τόν... γιὸ του!

Καὶ ξεσπάει, ἡ ἄμοιρη, σὲ πονεμένους λυγμούς.

ΤΟ «ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

“Ο μονόφθαλμος Μάγος

φαίνεται να συγκινηται:

— 'Αγαπᾷς τὸν Κραγια-
μπού; τὴ ρωτάει σιγά.

— Δὲν ξέρω! μουρμουρίζει
ἡ Βάντα ἀνάμεσα σὲ ἀναφυλ-
λητά.

Καὶ προσθέτει σὲ λίγο χα-
μηλώνοντας τὰ μεγάλα μαύ-
ρα μάτια τῆς :

— Δὲν ξέρω ἂν τὸν ἀγα-
πῶ... Ξέρω ὅμως πὼς ἡ ζωὴ
μου δὲν θὰ ἔχη πιὰ καμμιά
χαρά, ἂν πάψω νὰ τὸν βλέ-
πω!...

Ὁ Νάχρα-Ντοῦ κουνάει τὸ
τερατόμορφο κεφάλι του:

— Κατάλαβα, κατάλαβα,
μικρούλα μου!... Γιὰ νὰ πει-
στής, πρέπει νὰ ρωτήσης, ἐσὺ
ἢ ἴδια, τὸν ἀράπη πού λές
πὼς σκότωσέ τὴ μητέρα σου...

— Θὰ πᾶμε λοιπὸν στὴν
Πέρα Ζούγκλα; ρωτάει μὲ
χαρὰ τὸ πανέμορφο κορίτσι.

— "Οχι! τῆς ἀποκρίνεται ὁ
Μάγος. Γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ
τόσο μεγάλη πορεία ;

— Τότε ;

— Θὰ καλέσουμε τὸν ἀρά-
πη ἐδῶ!... Αὐτὸς δὲν εἶναι
γέρος σὰν κι' ἐμένα. Οὔτε ἔ-
χει ρευματισμούς!

Καὶ συνεχίζοντας, τῆς ἐξη-
γεῖ :

— Εὐτυχῶς ποὺ εἶναι θα-
θεῖα νύχτα τώρα καὶ θὰ κοι-
μᾶται. "Ετσι, τὸ φάντασμά
του ποὺ θὰ καλέσω ἐδῶ, θὰ
μᾶς πῇ τὴν ἀλήθεια. Δὲν θὰ
κρύψει τίποτα. "Αν ἦταν ξύ-
πνος καὶ καλοῦσα τὸ φάντα-
σμά του, θ' ἀρνιόταν νὰ μι-
λήσῃ... Μονάχα σὰν κοιμᾶται
ὁ ἄνθρωπος, οὔτε φοβᾶται,
οὔτε λέει ψέμματα...

'Αμέσως, σκαλίζοντας τὰ
παράξενα καὶ μυστηριώδη σύ-
νεργά του, ξεχωρίζει ἓνα μα-
γικὸ κέρατο ρινώκερου...

Φέρνει τὴν ἄκρην στὸ στόμα
του — σὰν σάλπιγκα — καὶ
φωνάζει ἀργὰ κ' ἐπιθλητικά:

— "Ε, Βουρχάααν! Μόλις
ἀκούσης τὴ φωνή μου, παρά-
τα τὸ κοιμισμένο κορμί σου
στὰ στρωσιδία, χωρὶς νὰ τὸ
ξυπνήσης! Καὶ τὸ φάντασμά
σου ἄς φτάσῃ ἐδῶ στὴν κα-
ταπακτὴ μου, ὅσο πιὸ γρήγο-
ρα μπορεῖς...

.....

Καὶ νά : Τὸ θέλημα τοῦ
παντοδύναμου Μάγου γίνεται
ἀμέσως : Κάτω, στὸ θαθὺ
τρομακτικὸ ἄντρο τοῦ μὲ τὶς
νεκροκεφαλές, τὰ βαλσαμω-
μένα φίδια, τοὺς σκροπιούς
καὶ τὶς νυχτερίδες, παρουσιάζ-
εται τὸ φάντασμα τοῦ γιγαν-
τώσωμου μαύρου Βουρχάν. Ἡ
φωνή του ἀντηχεῖ θαθεῖα καὶ
υπόκωφη. Σὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ
στόμα θρυκόλακα :

— Στὶς προσταγές σου, ἀ-
φέντη Νάχρα-Ντοῦ. Γιὰ νὰ
κάλεσες ἐδῶ; Τί ζητᾷς ἀπὸ
μένα ;

— Τὴν ἀλήθεια! τοῦ ἀπο-
κρίνεται ὁ Μάγος.

Καὶ γυρίζει ἀμέσως στὴ
Βάντα :

— Ρώτησέ τον, παιδί μου!
Ρώτησέ τον ὅ,τι θέλεις νὰ μά-
θῃς!...

Ἡ πανέμορφη δακρυσμένη
μικρούλα, ρωτάει τὸ φάντα-
σμα τοῦ Ἀράπη, ποὺ τὸ κορ-
μί του ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶ-
ται κάπου ἐκεῖ μακριά, στὴν

Πέρα Ζούγκλα.

— Πέσ' μου, λοιπόν, τοῦ κά-
νει. Ὁ Ταρζάν σ' ἔβαλε νά
μῆς στὴ σπηλιά μας καὶ νά
δολοφονήσης τὴ μητέρα μου ;

— Ὁχι, τῆς ἀποκρίνεται.
"Ὁχι ὁ Ταρζάν. Ὁ Ναζράτ μ'
ἔβαλε νά κάνω τὸ φονικό. Εἶ-
χα ἀκούσει πῶς ἦταν δίδυμος
ἀδελφός του : Κακὸς ὅμως,
καὶ ὕπουλος ἄνθρωπος. "Ε-

φθανε νά παρακούσῃ κανεὶς
μιὰ διαταγὴ του γιὰ νά τὸν
γδάρῃ ζωντανό. Ὅλοι τὸν
τρέμαμε στὴν Πέρα Ζούγκλα,
σάν θρискόταν ἐκεῖ!... Τώρα
δὲν ξέρω ποῦ θρискεται... Μά
πάντα τὸν φοβᾶμαι. Προσέχω
νά μὴ μοῦ ξεφύγῃ καμμιά λέ-
ξι, γιὰτὶ τότε ἀλλοιμονό μου!
Θά μὲ κόψῃ μὲ τὸ μαχαίρι
του κομματάκια-κομματάκια!

— Τί λέξι νά σοῦ ξεφύγῃ ;
ρωτᾷε καχύποπτα ἡ Βάντα.

— Θέλω νά πῶ; νά μὴ μοῦ
ξεφύγῃ τὸ μυστικό! Νά μὴ
μάθῃ ποτὲ πῶς...

— Πῶς σκότωσες τὴ μαν-
νούλα μου ;

Ὁ ἀράπης κουνάει μὲ θλίψι
τὸ κεφάλι του.

— Ὁχι!... Νά μὴ μάθῃ
πῶς δὲν τὴ σκότωσα ἐγώ...

— Πῶς; ἰ κάνει ξαφνιασμέ-
νο τὸ λευκὸ κορίτσι. Ὡστε
δὲν δολοφονήσες ἐσὺ τὴ μη-
τέρα μου ;

Τὸ φάντασμα τοῦ μαύρου,
ποῦ δὲν ξέρεي νά πῇ ψέμμα-
τα, μουρμουρίζει :

— Ὁχι!...

— Γιατί ;

— Τὴ λυπήθηκα, Κορίτσι
μου!... Ἦταν τόσο καλὴ, τό-
σο ὁμορφὴ!... Ὅταν μῆπκα,

σάν φίλος, στὴ σπηλιά σας —
μὲ κρυμμένο τὸ φονικό μου
μαχαίρι — μὲ κύτταξε μὲ τό-
ση ἐμπιστοσύνη!... Ἔτσι, δὲν
βάσταξε ἡ καρδιά μου νά κά-
νω τὸ κακὸ!...

— Μὰ τότε ; Ποιὸς σκότω-
σε τὴ μητέρα μου; ρωτᾷε ἡ
γρια ἡ Βάντα. Μήπως ὁ Ναζ-
ράτ ;

— Οὔτε αὐτός! ἀποκρίνεται
τὸ δράμα τοῦ ἀράπη.

Κι' ἀρχίζει νά διηγίεται τί
εἶχε συμβῇ :

Ο ΤΡΑΓΙΚΌΣ ΧΑΜΟΣ !

— «Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφα-
σι νά μὴ σκοτώσω τὴν καλὴ
αὐτὴ γυναίκα... Ὅμως δὲν
μποροῦσα νά τὴν ἀφήσω κι' ἐ-
κεῖ. Ἀν τὴν ξανάβλεπε ζων-
τανὴ, ὁ κακοῦργος Ναζράτ,
θὰ μ' ἐγδερνε ζωντανό!... "Ε-
πρεπε νά τὴ στελῶ σὲ ἄλλη
χώρα μακρυνή. Νά χάσῃ γιὰ
πάντα τὰ ἴχνη της!...

»Ἔτσι, καὶ γιὰ νά μὴ θά-
λῃ τίς φωνές καὶ ξεσηκώσει
τοὺς ἰθαγενεῖς στοῦ πόδι, τὴ
σώριασα κάτω ἀναίσθητη μὲ
μιὰ γροθιά! Ὑστερα, τὴ φορ-
τώθηκα στὴ ράχι μου καὶ πα-
ρατώντας τὸ μικρὸ κοριτσάκι
της στὴ σπηλιά, ξεκίνησα γιὰ
τὴ μακρυνὴ κι' ἄγρια περιοχὴ
ποῦ θὰ τὴν ἀφηνά!...

— Κ' ἐμένα; Γιατὶ μ' ἀφη-
σες στὴ σπηλιά ; ρωτᾷε ἡ
Βάντα. Γιατὶ δὲν μὲ πῆρες
μαζί μὲ τὴ μανούλα μου;

— Θὰ χάσομεροῦσα πολὺ
στοῦ δρόμο ἂν σήκωνα καὶ τίς
δύο σας... Ὑστερα ὁ Ναζ-
ράτ δὲν μοῦ εἶχε πεί νά σκο-

σώσω κ' έσένα... Κ' έγώ λογάριαζα — σάν θα γύριζα πίσω — νά σέ πάρω στο καλύθι μου. Νά σέ κάνω παιδί μου ! Μά σάν γύρισα, δέν θρискόσουν πιά στη σπηλιά...

— Λοιπόν, λοιπόν; ρωτάει μέ άγωνία τó πανέμορφο κορίτσι. Ποϋ πήγες την καλή μου μανούλα; Μήπως θρίσκεται άκόμα στη ζωή;

Τό φάντασμα τού μαύρου συνεχίζει σά νά μη την άκουσε :

— Προχώρησα πολλές ώρες σηκώνοντας στη ράχι μου

την καλή αυτή γυναίκα... Όμως καθώς περνούσα μία θαθεία και δασωμένη χαράδρα, είχαμ' ένα κακό συναπάντημα :

»Ένα κοπάδι από μεγάλους πεινασμένους λύκους χύθηκαν νά μάς κατασπαράξουν...

»Έτσι, μέ την άναίσθητη γυναίκα στη ράχι, άρχισα νά σκαρφαλώνω στον κορμό κάποιου θεόρατου δέντρου. Αυτός ήταν ό μόνος τρόπος γιά νά σώσω κι αυτήν, και νά σωθώ κ' έγώ!

Ό τρομακτικός Χουρουδάχ δέχεται άκλόνητος τη μανιασμένη επίθεσι τού Έλληνα γίγαντα.

»ΟΙ λύκοι μαζεύτηκαν κάτω από τὸ δέντρο, οὐρλιάζοντας ἄγρια... Φαίνεται ὅμως πὼς τὰ οὐρλιαχτὰ τους αὐτὰ συνέφεραν τὴν ἄμοιρη γυναῖκα! Ἔτσι, ἀνοίγοντας τὰ μάτια της, ξαφνιάστηκε. τόσο πού, μ' ἓνα ἀσυναίσθητο τίναγμα, ξέφυγε ἀπὸ τὴ ράχι μου. Καὶ γκρεμίστηκε θαρειὰ κάτω. Πάνω στ' ἀνοικτὰ στόματα τῶν ἀμέτρητων πεινασμένων λύκων... Σὲ λίγες στιγμὲς δὲν εἶχαν ἀπομείνει πιά ἀπ' αὐτήν, παρὰ λίγα ματωμένα κουρέλια...

Ἡ Βάντα ξεσπάει σὲ πονεμένους λυγμούς :

— Μάννα μου! Δυστυχισμένη μου μαννούλα!

Καὶ ἡ ὀπτασία τοῦ Ἀράπη, συνεχίζει :

— Τίποτα δὲν μπόρεσα νὰ κάνω γιὰ νὰ σώσω τὴν ἄμοιρη ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο πού θρῆκε! Ἔτσι, σὰν ἀκούστηκε κάποιος θρυγηθὸς λιονταριοῦ καὶ οἱ λύκοι τῷβαλαν τρομαγμένοι στὰ πόδια, κατέβηκα ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ξαναγύρισα στὴν καλύθα μου... Κι ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ὁ κακοῦργος Ναζράτ με ρώτησε, τοῦ ἀποκρίθηκα : «Ναί, Ἀφέντη μου! Σπάραξα τὴ γυναῖκα με τὸ μαχαίρι μου... Ὑστερα πέταξα τὸ κουφάρι της νὰ χορτάσουν τὰ πεινασμένα ὄρνια!..»

»Ἀν τοῦ ἔλεγα πὼς τὴ λυπήθηκα καὶ ζήτησα νὰ τὴ σώσω, μαῦρος θάνατος περίμεν' ἐμένα, καὶ κόκκινη φωτιά τὸ χορταρένιο καλύβι μου!

— Καὶ ποῦ θρίσκειται τώρα

αὐτὸς ὁ καταραμένος Ναζράτ; ρωτᾷ ἀναστενάζοντας ἡ Βάντα.

— Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω, παιδί μου! μουρμουρίζει ὁ μαῦρος...

Ὁ Νάχρα Ντοῦ ξαναφέρνει στὸ στόμα του τὸ μαγικὸ κούφιο κέρατο τοῦ ρινόκερου. Καὶ φωνάζει : «Ὁ φάντασμα τοῦ Ἀράπη πού στέκει ὀρθὸ μπροστά τους :

— Ἀρκετὰ ὅσα μᾶς εἶπες, Βουρχάν! Φύγε τώρα. Ξαναγύρισε στὸ κοιμισμένο κορμί σου πού θρίσκειται στὴν Πέρα Ζούγκλα.

Καὶ τελειώνοντας τὸν διατάζει :

— Ὅσα σοῦ εἶπαμε καὶ μᾶς εἶπες, νὰ τὰ ξεχάσης. Τὴν αὐγὴ πού θὰ ξυπνήσης, νὰ μὴ θυμᾶσαι τίποτα!

Ἡ ὀπτασία τοῦ γιγαντόσωμου μαῦρου χάνεται ἀμέσως ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ἐνῶ ὁ μονόφθαλμος Μάγος ἐξηγεῖ στὴ δακρυσμένη Μικρούλα :

— Βλέπεις λοιπόν, παιδί μου: Ὁ Ναζράτ δὲν εἶναι δολοφόνος τῆς μητέρας σου...

— Εἶναι! ἐπιμένει ἡ Βάντα. Αὐτὸς δὲν ἔβαλε τὸν Ἀράπη νὰ τὴ σκοτώσει;

— Ναί... Μὰ ὁ ἀράπης δὲν τὴ σκότωσε! Οἱ λύκοι τὴ σπάραξαν. Ἄρα...

Τὸ ἈΝΔΡΟΓΥΝΟ ΧΩΡΙΖΕΙ

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὸν τετρατόμορφο Μάγο καὶ τὴν πανέμορφη Μικρούλα... Καιρὸς εἶναι νὰ γυρίσουμε λίγο πίσω

στην Ιστορία μας... "Όταν ό Κραγιαμπού, θαρύν και θλιμμένος πού έχασε τó πανέμορφο Κορίτσι, ξαναγυρίζει στη σπηλιά τού Πατέρα του.

Ό Ταρζάν και ή Τζέιν κάθοντ' έξω από τή σπηλιά σέ αρκετή απόστασι ό ένας άπ' τόν άλλον. Τά πρόσωπά τους έχουν άγρια έκφρασι. Είναι φανερό πώς μεγάλος καυγάς έχει προηγηθί...

Ό Κραγιαμπού πλησιάζει τόν "Αρχοντα τής Ζούγκλας. Καί τόν ρωτάει χωρίς περιστροφές:

— "Ακουσέ με, Πατέρα... "Η μικρή Βάντα μόλις σέ είδε, σέ άνεγνώρισε! Πέσ' μου λοιπόν: "Εσύ έβαλες νά δολοφονήσουν τήν μητέρα της;

Ό Ταρζάν κυττάζει τó γιό του σάν πεινασμένο θειό. "Ετοιμος νά χυθί πάνω του και νά τόν κατασπαράξει!

"Αντί γι αυτόν όμως άποκρίνεται ή κακιά και καταχθόνια Τζέιν:

— "Όχι, παιδί μου! λέει στόν Κραγιαμπού. Δέν έβαλε ό πατέρας σου νά σκοτώσουν τή μητέρα τού καλού κοριτσιού. Τή δολοφονία τήν έκανε ό Ναζράτ!

Ό νέος ρωτάει τή μητριά του:

— Κι ό Ναζράτ; Ποιός είναι αυτός ό κακούργος Ναζράτ;

"Η Τζέιν χαμογελάει σατανικά:

— "Ο... πατέρας σου, παιδί μου!

Ό Ταρζάν πετιέται όρθός. Τραβάει τó μαχαίρι του!

— Ψεύτρα! ούρλιάζει άγρια. Τό λές αυτό γιατί θέλεις νά κάνης τó σπλάχνο μου νά μέ μισηθί!

Και προσθέτει άπειλητικά :
— Κλείσε λοιπόν τó στόμα σου! "Αλλοιώς θά στό κλείσω εγώ γιά πάντα!

"Ατάραχη ή κακιά γυναίκα, καγχάζει τώρα :

— Χά, χά, χά! Τις παλικάριές σου, φίλε μου, νά πās νά τις κάνης εκεί πού περνάνε. "Εγώ πού ξέρω πόσο δειλός και τιποτένιος είσαι, ούτε σέ φοβήθηκα, ούτε θά σέ φοβηθώ ποτέ!

Χλωμός σάν πεθαμένος ό Κραγιαμπού γυρίζει τώρα στόν μανιασμένο Ταρζάν :

— Είναι αλήθεια, λοιπόν, Πατέρα; "Εσύ είσαι και ό Ταρζάν και ό Ναζράτ;

"Αντί γι' άπάντησι ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας δίνει στό γιό του ένα τρομερό κτύπημα στό πρόσωπο :

— Νά, σκύλε, κ' έσύ!

Κι άμέσως ξαναφωνάζει στή Τζέιν:

— Γκρεμοσακίσου άπ' τά μάτια μου, κακούργα! Στή σπηλιά μου δέν έχει πιά θέσι γιά σένα! Φύγε, σου λέω ! Πήγαινε στό διάβολο!

"Η πανέμορφη ξανθειά γυναίκα ξεκινάει άργά. Και περνώντας από μπροστά του, τόν άποχαιρετάει μέ είρωνεία:

— Φεύγω, "Αφέντη μου! Καί θά είμαι πολύ εύτυχής άν δέν ξαναντικρύσω άλλη φορά τά μούτρα σου! Γεια σου, πολυαγαπημέne μου... Ναζ-

ράτ! Χά, χά χά!

Καί παίρνοντας κατεύθυνσι
πρὸς τὸ Νοτιά, τραβάει μονά-
χη γιὰ τὸ μακρυνὸ Μεγάλο
Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς.... Ἀπὸ
ἑκεῖ θὰ βρῇ εὐκόλα καράβι
γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀγ-
γλία, τὴν πατρίδα της!

Ὁ Κραγιαμποῦ μένει γιὰ
λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, σὰν
μαρμαρωμένος. Πότε κυττάζει
τὸν Πατέρα του, ποῦ στέκει
κι αὐτὸς ἀκίνητος σφίγγοντας
ἀκόμα τὸ μαχαίρι του. Πότε
γυρίζει τὰ μάτια του πρὸς τὴ
μητρὰ του ποῦ χάνεται ἀργὰ
πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ ἄγρια
θλάσθησι...

Τέλος, παίρνει τὴν ἀπόφα-
σι: Ξεκινάει κι αὐτός. Προχω-
ρεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποῦ
ἀκολουθεῖ ἡ Τζέιν.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτᾷ ψυ-
χρὰ ὁ Ταρζάν.

Ὁ Νέος μουρμουρίζει χω-
ρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττά-
ξῃ:

— Θὰ συνοδέψω τὴ μητρὰ
μου μέχρι τὸ μεγάλο λιμάνι...
Ὑπάρχουν τόσοι κίνδυνοι στὸ
δρόμο!

— Καί θὰ φύγῃς μαζί της;
Ξαναρωτᾷ, μὲ συντριβὴ τώ-
ρα, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας.

— Ὄχι...

— Θὰ ξαναγυρίσῃς ἐδῶ...
Ἐδῶ κοντά μου;

— Ναι...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΧΟΥΡΟΥΒΑΧ !

Καί τώρα ἂς ρίξουμε μιὰ
ματιὰ στὸ θεόρατο πέτρινο

βουνό...

Εἶναι χαράματα. Ὁ οὐρα-
νός, πίσω ἀπὸ τὰ μακρυνὰ
βουνὰ τῆς ἀνατολῆς, μόλις
ἔχει ἀρχίσει νὰ ροδίζει.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ ξυ-
πνάει μέσα στὴν πέτρινη σπη-
λιά ποῦ κοιμᾶται μονάχη...
Ὁ Γκαοῦρ ποῦ πλαγιάζει ἔ-
ξω, πάνω σ' ἓνα μεγάλο πλα-
τὺ θράχο, δὲν ἔχει ξυπνήσει
ἀκόμα... Εἶναι κατάκοπος κ'
ἐξαντλημένος ἀπὸ τὶς τραγι-
κὲς περιπέτειες τῆς χθεσινῆς
ἡμέρας.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα θγαί-
νει ἀπὸ τὴ σπηλιά προσέχον-
τας νὰ μὴ κάνῃ θόρυβο. Κι
ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρο-
μακτικὰ βράχια τοῦ βουνοῦ
τους...

Θὰ πάῃ πρῶτα στὴν κοντι-
νὴ πηγὴ νὰ πλυθῇ. Ὑστερα
θὰ σκαρφάλωσῃ στὰ θεόρατα
δέντρα νὰ μαζέψῃ γλυκόχυμα
φρούτα καὶ καρπούς. Ἐτσι,
ὁ κουρασμένος σύντροφός
της θὰ πάρῃ τό... πρωῒνό
του χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν κόπο
νὰ κατέβῃ κι αὐτὸς στοὺς
πρόποδες!

... ..
Ἡ Ταταμποῦ ἔχει πλυθῇ
πιά κι ἀρχίζει ν' ἀπομακρύ-
νεται ἀπὸ τὸ βουνό. Ψάχνει
νὰ βρῇ τὰ καλύτερα καὶ τὰ
πιὸ γινωμένα φρούτα τῆς πε-
ριοχῆς.

Ὁμως ἀλλοίμονο! Καί τὴ
φορὰ αὐτὴ εἶναι γραφτό της
νὰ ζήσει μιὰ τραγικὴ περιπέ-
τεια!

Ξαφνικά, φοβερὴ ἀνθρώπι-
νὴ κραυγὴ, τὴν κάνε νὰ στα-
θῇ ἀκίνητη, σὰν μαρμαρωμέ-

νη!

Και νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές ἕνα τρομακτικό τέρας παρουσιάζεται μπροστά της.

Εἶναι μιὰ γιγάντια μαύρη ἀρκούδα μὲ κεφάλι ἀράπη! Προχωρεῖ περπατώντας ὀρθή.

«Χουρουβάχ» λένε οἱ ἰθαγενεῖς τὸ ἀνθρώπομορφο αὐτὸ τέρας. Ποὺ στὴ γλῶσσα τους θὰ πῇ: Ἀρκουδάνθρωπος.

Ἡ Ταταμποὺ ἔχει πολλές φορὲς ἀκούσει νὰ μιλάνε γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ ἀνθρωποθηρίο.

Ὁ Χουρουβάχ ζῇ, μονάχος πάντα, σὲ μιὰ θαθεῖα σκοτεινὴ σπηλιά. Κάπου πολὺ μακριά. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγριεὲς περιοχὲς τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας.

Λένε πὼς ὁ Ἀρκουδάνθρωπος αὐτὸς θγαίνει τὶς νύχτες πεινασμένους ἀπὸ τὴ θρωμερὴ σπηλιά του.

Τὰ δάκτυλα τῶν μπροστινῶν ποδαριῶν του — ποὺ τὰ χρησιμοποιεῖ γιὰ χέρια — καταλήγουν σὲ μεγάλα γαμψὰ νύχια. Μὲ αὐτὰ σπαράζει θειριά κι ἀνθρώπους. Καταβροχθίζει ὅ,τι θρεθῇ μπροστά του. Εἶναι ἀφάνταστα λαίμαργος!

Ἔτσι, σιγὰ - σιγὰ, ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ, γύρω στὴ σπηλιά του, ἔχει ἐρημωθῇ... Ὁ Χουρουβάχ ἀναγκάζεται τώρα νὰ κάνῃ μακρύτερες ἐπιδρομὲς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ χορτάσῃ τὸ ἀχόρταστο στομάχι του.

Ὡλὴ τῇ νύκτα ἀπόψε κυνηγοῦσε χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Κανένας ἀνθρώπος, θειρίο, ἢ ἀγρίμι δὲν εἶχε θρεθῇ μπροστά του. Ὡσποὺ τυχαία θρέθηκε κοντὰ στὸ θεωρατο πέτρινο βουνό...

Καὶ ἀντικρῦζει τὴ μελαψὴ γυναίκα!

Τ' ἀπαίσια μάτια του ἀστράφτουν παράξενα στὴ θέα της. Ὅπως θ' ἀστραφταν τὰ μάτια πεινασμένου ἀνθρώπου ποὺ θάβλεπε μπροστά του ἕνα καρβέλι ζεστό ψωμί!

Ἀμέσως, καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὴν πείνα καθὼς εἶναι, χύνεται πάνω της. Κάνει νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ τρομερὰ μαλλιαρὰ του μπράτσα!

Ἡ ἄμοιρη Ταταμποὺ θγαζοντας ἕνα τραγικὸ ξεφωνητό, τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ σωθῇ. Χωρὶς νὰ ξέρῃ ποὺ πηγαίνει.

Ὁ τρομακτικὸς Χουραβάχ τρέχει ἐξωπίσω της. Τὴν κυνηγάει μανιασμένος. Οὐρλιάζει φρικτὰ κι ἀπαίσια. Ἀπὸ τὰ χεῖλια του θγαίνει θαρεῖα κι ἄγρια ἀνθρώπινη λαλιά:

— Θὰ σὲ φάω ἐσένα! Δὲν μοὺ γλυτώνεις. Θὰ σὲ φάω! Θὰ σὲ φάω!

ΕΥΩΔΕΙΣ... ΑΠΡΕΠΕΙΑ

Τὸ κυνήγι αὐτὸ κρατᾷ πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Ὁ ἀρκουδάνθρωπος Χουρουβάχ τρέχει πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὴ συντρόφισσα τοῦ Γκαούρ. Ὅμως ἐκείνη καταφέρνει πάντα νὰ τοῦ ξεφεύγῃ...

Κάθε φορὰ ποὺ κάνει νὰ τὴ

—«Χάσου απ' τὰ μάτια μου, δλάκα! τού φωνάζει ἡ Τζέιν.
Ξαναγύρισε στὸν προκομμένο πατέρα σου!»

φτάση, πιάνεται σὲ κάποιο κρεμασμένο χορτόχοινο. Καὶ πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, χάνεται γρήγορα μακριά του...

.....
"Ἐχει πιά καλὰ ξημερώνει..."

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο ξυπνάει στὸ κούφωμα τοῦ γέρικου δέντρου. Ἐκεῖ πού πλαγιάζει ἀγκαλιὰ μὲ τὸν ψωραλέο του «Καθαρόαιμο».

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός, θγαίνει ἔξω καὶ κάτι σκαλίζει στὴ μέση του. Ὑστερα ἀ-

νακαθίζει διαστικά. Μουγγρίζει σὰ νὰ σφίγγεται. Κι ἀφήνει στεναγμούς ἀνακουφίσεως.

Ἡ Χουχού, πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πού βρίσκεται τὸ μικρὸ πρωτόγονο καλυθάκι της, ἔχει ξυπνήσει πιδό μπροστά. Καὶ σκύβοντας, ἀντικρύζει κατάπληκτη τὴ χαρακτηριστικὴ στάσι πού ἔχει πάρει ὁ νᾶνος. Ἐνῶ στὰ ρουθούνια της φθάνουν ταυτόχρονα καὶ οἱ πρῶτες εὐώδεις ἀποδείξεις τῆς ἀπρέπειας πού γίνεται...

"Ἐξω φρενῶν, θάζει τίς φω-

νές :

— Μπά πού κακοχρόνο νά-
χης, χρυσό μου!... Καλέ έδω
θρήκες νά δείξης τήν άνα-
θροφή σου; Καλέ δέν πήγαι-
νες παρακάτωθεν νά... λευτε-
ρωθής, μέ συγχωρείτε κιό-
λας!

Ο Ποκοπίκο καταλαβαίνει
τό λάθος πού έκανε. Καί μα-
ζεύοντας τά θρεμμένα του,
τρέχει ντροπιασμένος πιό πέ-
ρα. Συνεχίζει εκεί τό έργο
του άνενόχλητος...

Όμως, ξαφνικά, θυμάται
πώς καί ή Χουχού δέν είν' έν-
τάξει σ' αυτό τό κεφάλαιο.

Γιατί τίς νύχτες, σέ τέτοιες ή
παρόμοιες «ανάγκες» της, φο-
βάται νά κατέβη άπ' τό δέν-
τρο. Καί κανονίζει τά ζητή-
ματα... άφ' ύψηλού!

Ο πειρασμός είναι μεγά-
λος. Καί ό νάνος πού δέν τόν
άντέχει, τής φωνάζει :

— "Ε, μωρή Μαμζέλ! Μή
μάς κάνεις τήν άριστοκράτι-
σα, καθότι του λόγου σου τυ-
χάνεις χειρότερη από του λό-
γου μου!...

— Μώρ' τί μάς λές! του
κάνει από ψηλά ή πυγμαία.
Σάν τά μούτρα σου μέ πέρα-
σες; Χά, χά, χά!... Αυτό δά

“Ενας Άγνωστος άνδρας κρυμ μένος μέσα σέ λιονταρίσια προ-
διά, ζητάει νά πνίξη τήν Τσαμπού.

μᾶς ἔλλειπε!...

Ὁ Ποκοπικό γίνεται μπαρούτι. Καὶ ξεφωνίζει ἄγρια τώρα :

— "Ετσι λοιπόν, ἔ; Τότες, γιατί τὶς νύχτες πού ὁ οὐρανὸς εἶναι ξάστερος, μούρχονται στὰ μούτρα... ψυχάλες;

"Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ποδοβολητὸ φθάνει στ' αὐτιά τους. Σχεδὸν ἀμέσως καὶ γνώριμες γυναικεῖες φωνές :

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» πετιέται ὀρθός. Σιγουρίζει, ὅπως-ὅπως, τὸ τομαρένιο παντελονάκι του. Καὶ σκαρφαλώνοντας στὰ κλαδιά κάποιου κοντινοῦ δέντρου παρακολουθεῖ, μὲ γουρλωμένα τὰ μεγάλα κωμικά του μάτια...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμές, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, βλέπει νὰ περνᾷ ἡ Ταταμπού...

Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα τρέχει σὰν τρελλή... Ἐνῶ πίσω της, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, τὴν κυνηγáει ὁ τρομακτικὸς Χουρουβάχ!...

Ὁ Ποκοπικό ἀντικρύζοντας τὸ Τέρας, ψιθυρίζει μὲ δέος :

— "Αμάν!... Νά κι' ἓνας...

'Ανθρωπάρκουδος! "Αλλο καὶ τοῦτο πάλι!...

"Ὅμως, ψύχραιμος καὶ σβέλτος, καθὼς εἶναι, δὲν τὰ χάνει: Τὴ στιγμή πού ὁ Ἄρκου-δάνθρωπος περνáει κάτω ἀπὸ τὸ κλαδί πού θρίσκεται σκαρφαλωμένος, πέφτει μὲ ἀνοιχτά πόδια πάνω στὸν μαλλιαρὸ σθέρκο του. Καὶ κολλάει ἐκεῖ σὰν στρεῖδι!...

Ὁ Χουρουβάχ καταλαβαίνει πὼς κάτι ἔπεσε καὶ γάντζωσε πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. "Ὅμως τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν μικροσκοπικὸ νᾶνο. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σηκώσῃ τὰ μπροστινὰ χεροπόδαρά του τόσο ψηλά γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ. Μονάχα μέχρι τὸ ὕψος τοῦ στήθους του μπορεῖ νὰ τ' ἀνεβάσῃ. Κι' αὐτὸ μὲ μεγάλη δυσκολία. Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷμε πὼς τὰ μπροστινὰ ἄκρα του, εἶναι περισσότερο πόδια, παρὰ χέρια!...

"Ετσι ὁ ἀνήμερος Ἄρκου-δάνθρωπος μανιάζει. Καὶ καθὼς τινάζεται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸ νᾶνο, οὐρλιάζει μὲ λύσσα:

— Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ πάνω μου! Θά σὲ φάω! Θά σὲ φάω!...

Ὁ διαβολεμένος Ποκοπικό εἶχε τολμήσει νὰ πιδήσῃ στὴ ράχι του γιατί ἤξερε αὐτὴ τὴ φυσικὴ ἀδυναμία πού ἔχουν ὅλες οἱ ἄρκουδες: Νά μὴ μποροῦν, δηλαδή, νὰ σηκώσουν τὰ «χέρια» πὺδ ψηλά ἀπὸ τὸ στήθος τους...

"Ετσι, γαντζωμένος γερά στὸ σθέρκο τοῦ Τέρατος, τοῦ φωνάξει :

— Πρίτς!... Ἐγὼ δὲν κατεβαίνω! "Αν γουστάρῃς, κατέβα... τοῦ λόγου σου!...

Ὁ τρομερὸς Χουρουβάχ μανιάζει τώρα. Καὶ συνεχίζοντας νὰ κυνηγᾷ τὴ μελαψὴ γυναῖκα, ξανατινάζεται, σὰν τρελλὸς πάνω, κάτω, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Πασχίζει νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ὀχληρὸ καθαλλάρη

του.

Μά και πάλι τίποτα δέν καταφέρνει. Ὁ νᾶνος κρατιέται γερὰ στὸ σβέρκο του. Καὶ τὸν κοροϊδεύει μάλιστα :

— Φίλος γαιῶδουράκος τυγχάνεις, ἀδερφέ μου! Μὲ τὸ μπαρδόν, δηλαδῆς: Μπᾶς κ' ἔχεις καμμιὰ συγγένεια μὲ τόν... «Καθαρόαιμο», περικαλῶ ;

Ὁ ἀπαίσιος Ἀρκουδάνθρωπος καταλαβαίνει πὼς δέν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτα. Ἔτσι, παρατάει τὰ τινάγματα καὶ τὶς ἄλλες προσπάθειες νὰ ξεφορτωθῇ τὸ νᾶνο. Καὶ τρέχει πρὶ γρήγορα τώρα. Πρέπει νὰ ξαναφθάσῃ τὴν Ταταμπού πού στὸ μεταξύ ἔχει πολὺ ξεμακρύνει...

Λίγο ἀκόμα καὶ κινδυνεύει νὰ τῇ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ δέν ἔχει καμμιὰ διάθεσι νὰ μείνῃ νηστικός!...

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ταχύτητα πού ἔχει ἀναπτύξει ὁ Χουρουβάχ, τοῦ φωνάζει :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου, Ἀρκουδάραπε ! Φίνα τσουλάς ! Καὶ ποῦ νὰ σοῦ θάλω τὸ μοτεράκι μὲ τὸν ἔλικα στὰ πσιονά σου... ὀπίσθια !

Ταυτόχρονα τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη κι' ἀνάπηρη χατζάρα του. Καὶ φωνάζει στὴν Ταταμπού πού τρέχει μπροστά τους :

— Ἔ, κυρὰ Λουκούμωωω ! Ἀμα δῆς τὰ σκοῦρα, σφύρα μου ! Καὶ θὰ τὸν σφάξω... ἐν κινήσει!...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται ἀκόμα...

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα, ἄλλοτε μὲ τὰ πόδια, κι' ἄλλοτε μὲ τὰ κρεμασμένα χορτόσχοινα, καταφέρνει νὰ προχωρή καὶ νὰ προηγηται...

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει ξυπνήσει πιά...

Ἀφοῦ ἔψαξε ὅλο τὸ πέτρινο βουνό, κατέβηκε τώρα τὰ βράχια. Ψάχνει ἀνήσυχος τὴ γύρω Ζούγκλα, φωνάζοντας :

— Ταταμπούουου!... Ταταμπούουου!...

Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τόσο ἀδικαιολόγητη ἐξαφάνισι τῆς ἀγαπημένης του συντρόφισσας!...

Ἔτσι, σιγά-σιγά, ἀρχίζει νὰ ξεμακραίνῃ ἀπὸ τὸ βουνό του.

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή θάρῃ καὶ γρήγορο ποδοβολητὸ φθάνει στ' αὐτιά του. Ἔτσι, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀντικρύνει τὴν Ταταμπού νὰ τρέχη ἀλαφιασμένη... Ἐνῶ πίσω νὰ τὴν κυνηγᾷ ὁ τρομακτικὸς Ἀρκουδάνθρωπος. Μὲ τὸν Ποκοπίκο θρονιασμένον καθ' ἑλάρη πάνω στὸ σβέρκο του !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας στιγμή δέν ἀφήνει νὰ χαθῇ. Σὰν μανιασμένο θηριὸ χύνεται ἀμέσως πάνω στὸ ἀπαίσιο Τέρας.

Ὁ φοβερὸς Χουρουβάχ σταματάει. Πάει νὰ κυνηγᾷ τὸ θῦμα του. Μὲ λύσσα κι' ἐκεῖνος ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀτρόμη-

του Γκαούρ!...

"Ετσι, αρχίζουν μια φοβερή μονομαχία!

Ο 'Αρκουδάνθρωπος είναι δυό φορές μεγαλύτερος από τον μελαψό αντίπαλό του. Και τὰ δάκτυλα τῶν τριχωτῶν χειρῶν του καταλήγουν σὲ τρομακτικά γαμψὰ νύχια...

"Ομως, ὁ Γκαούρ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πλησιάσῃ. Μὲ τὸ ρόπαλο τοῦ δίνει φοβερὰ κτυπήματα στὸ κεφάλι.

Ὁ Ποκοπίκο — γαντζωμένος γερά στὸ σθέρκο τοῦ Χουρουβάχ—διαμαρτύρεται:

— Σιγά, βρε Μαντράχαλε!... Θὰ φάω καμμιὰ ροπαλιά στὸ κεφάλι καὶ θά... θυμώσω!...

Ἡ Τатаμπού, πού στὸ μεταξύ ἔχει γυρίσει στὸ μέρος πού γίνεται τὸ κακὸ, φωνάζει στὸ νῆο:

— Κατέβα λοιπόν, τρελλέ! Τί κάθῃσαι ἀκόμα πάνω στὸ σθέρκο του;

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀπροστομώνει:

— Ἐχὼ τὸ λόγο μου!... Τὸν θαστάω γερά ἀπ' τὰ μαλλιά γιὰ νὰ μὴ μᾶς... λακκίσῃ!...

"Ομως ἀλλοίμονο! Ὁ 'Αρκουδάνθρωπος ἔχει τρομακτικὴ δύναμι καὶ ἀντοχή!...

Τὰ φοβερὰ κτυπήματα τοῦ ρόπαλου στὸ κεφάλι του, δὲν φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα! Οὔτε πέφτει, οὔτε κλονίζεται, οὔτε ζαλίζεται κἀν!...

"Ωσου σὲ μιὰ στιγμή θρίσκει τὴν εὐκαιρία πού ζητάει: Μὲ μιὰ ἀπότομη κι' ἄγρια κλωτσιά, ἀνατρέπει τὸν

ὑπεράνθρωπο Γκαούρ!...

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σχεδὸν κάνει ἕνα τεράστιο πηδημα πρὸς τὴ θέσι πού θρίσκειται ἡ Τатаμπού. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τὴν ἀρπάζει στ' ἀδάμαστα χέρια τοῦ. Τὴ σηκώνει ἀμέσως ψηλά. Καὶ τὴν κτυπάει κάτω μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ ὀρμη!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα μένει ξερὴ! Οὔτε πονεμένος ὁδύγος δὲν πρόλαβε νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς. Μονάχα κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα ξεβγαίνει τώρα ἀπ' τὶς ἄκρες τοῦς.

Στὸ μεταξύ ὁ Γκαούρ ἔχει πεταχτῇ ὀρθός. Καί, σὲ μιὰ στιγμή μέσα, ξαναθρίσκειται κοντὰ στὸ ἀνθρωπόμορφο Τέρας.

Ἡ λυσσασμένη μονομαχία συνεχίζεται...

"Ομως ὁ Χουρουβάχ — ὅπως βλέπουμε — εἶναι ἀφάνταστα πιὸ δυνατὸς ἀπ' τὸν ἀντίπαλό του. Μὰ καὶ πονηρὸς ἀκόμα!

"Ετσι, μὲ μιὰ ξαφνικὴ καὶ γρήγορη κίνησι, καταφέρνει ν' ἀρπάξῃ τὸν Γκαούρ ἀπὸ τὸ λαιμό. Σηκώνει κι' αὐτὸν ψηλά γιὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ κάτω...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μουγυρίζει βραχνά. Σπαρταράει σὰν ψάρι στὴ στεριά!...

Ὁ 'Αρκουδάνθρωπος οὐρλιάζει τώρα ἄγρια καὶ θριαμβευτικά:

— Ἐλεγα νὰ φάω μιὰ!... Τώρα θὰ φάω δυό!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο ἀκούγεται βαρεῖα πάνω ἀπὸ τὸ σθέρκο του:

— Τότες φᾶε κι' ἄλλη μιὰ

‘Ο Κραγιαμπού δὲν νοιώθει πιά κουράγιο ν’ ἀντικρύση τὸν Πατέρα του στὰ μάτια...

ἀπὸ μένα, νά... τριτώση τὸ κακό!

Ταυτόχρονα ἀνασηκώνει τὴ χατζάρα του. Καὶ τὴν κατεβάζει, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ, στὴ μέση τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ Χουρουβάχ!

— Γκάπ!... κάνει ἡ θάρεϊά σκουριασμένη λάμα πάνω στὸ καύκαλό του.

Μὰ τὸ κόκκαλο τοῦ Ἀρκουδάνθρωπου εἶναι, φαίνεται, πιὸ γερό κι’ ἀπὸ τὸ σίδερο τῆς χατζάρας ἀκόμα! Δὲν παθαίνει τίποτα. Μονάχα τὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ

του κόβεται. Καὶ ποτάμι τὸ αἷμα ξεχύνεται ἀμέσως στὰ μάτια καὶ στὸ μαῦρο πρόσωπό του.

Αὐτὸ κάνει τὸν Χουρουβάχ νὰ μανιάση ἀκόμα περισσότερο!...

Καὶ νά: Μὲ τρομακτικὴ δύναμι καὶ ὀρμὴ κτυπάει κάτω τὸν Γκαούρ. Τὸν ἀφήνει κι’ αὐτὸν ἀναισθητο!...

Ἀμέσως κατευθύνεται ὑποχωρώντας πρὸς τὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ τὴ ράχι του πάνω σ’ αὐτόν. Γιὰ νὰ λυώση

τόν ὀχληρὸ καθαλλάρη τοῦ σθέρκου του.

Ὁ ἄμειρος Ποκοπίκο μόλις προφθαίνει νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὰ χαμηλὰ κλαδιά τοῦ ἴδιου δέντρου. Καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ τρομοκρατημένος ψηλά, ξεφωνίζοντας :

— Πολύ... δυσκολόσφαχτος τυγχάνεις, ἀδερφέ μου! Σὲ περικαλῶ νὰ περάσης ἀπὸ Δευτέρα πού θά'χω... ἀκονίσῃ τὴ χατζάρα μου!...

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως!...

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ βρίσκονται ἀναίσθητοι κάτω. Κι' ὁ πεινασμένος Ἀρκουδάνθρωπος, ξερογλείφεται, ἕτοιμος ν' ἀρχίσῃ νὰ τοὺς καταβροχθίζῃ...

Οἱ δύο ἀναίσθητοι μελαψοὶ σύντροφοι, περνᾶνε τὶς τελευταῖες τοὺς στιγμές. Ψηλά ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ὁ ἀδιόρθωτος νᾶνος τοὺς φωνάζει πένθιμα :

— Αἰωνία σας ἡ μνήμη, μάγκες! Ὁ ἐνταφιασμός σας θὰ λάβῃ χώραν στὴν κοιλάρα τοῦ Ἀρκουδάραπα!...

Καὶ προσθέτει μὲ συμπόνια, ἕτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς :

— Ἀειντε!... Καλὸ χλαπαχλοῦπισμα καὶ καλὴ... χώνεψι νάχετε, ἀδερφέ μου!...

Ὁ ἀπαίσιος Χουρουβαχ γονατισμένος τώρα πλάϊ στὴν ἀναίσθητη Ταταμπού, σκύβει πρὸς τὸν ὄμο της. Καὶ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ τεράστιο στόμα του, κάνει νὰ κόψῃ, μὲ λαχτάρα, τὴν πρώτη δαγκωματιά...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἄγρια κραυγὴ ἀκούγεται. Κι'

ἐνα παράξενο σφύριγμα στὸν ἄέρα:

— Βῆθννννν!...

ΤΟ «ΨΕΜΜΑ» ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ δοῦμε τί ἀπέγινε ἡ Τζέιν...

Ὅπως θυμόσαστε, τὴν εἶδαμε νὰ φεύγῃ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ὕστερ' ἀπὸ ἓναν μεγάλο καυγὰ πού ἔκαναν. Τραβάει γιὰ τὸ Μεγάλο Λιμάνι. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ φύγῃ γιὰ τὴν πατρίδα της τὴν Ἀγγλία...

Ὁ καλόκαρδος Κραγιαμποὺ τὴν ἀκολουθεῖ γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ, ἀν ἔρεθῇ σὲ κίνδυνο...

Ἔτσι, ὅταν φθάνη κοντὰ της, ἐκείνη ἀρχίζει νὰ τοῦ λέη :

— Καλὰ ἔκανες κι' ἦρθες, παιδί μου!... Ὅχι γιατί φοβᾶμαι νὰ περπατᾶω νύχτα καὶ μονάχη στὴν ἄγρια Ζούγκλα. Ἀς εἶναι καλὰ τὸ πιστόλι πού ἔχω στὴ ζώνη, καὶ τὸ χέρι μου πού ξέρει νὰ τὸ κρατᾷ καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιῇ... Ἄλλος εἶναι ὁ λόγος πού ἤθελα νάρθῃς μαζί μου... Πρέπει νὰ σοὺ πῶ πολλὰ πράγματα πού μέχρι σήμερα σοὺ ἔκρυβα...

— Τί; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ νέος.

— Θέλω νὰ μάθῃς, μιὰ γιὰ πάντα τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ Ταρζάν.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι; Ξαναρωτᾷ, χαμένα τώρα, ὁ Κραγιαμπού.

— Εἶναι ἓνας ἐγωῖστής, ἀ-

συνειδητός, τιποτένιος και...

Τὸ καλόκαρδο παιδί τῆ δια-
κόπτε :

— "Ὅχι!... Πάμε, σὲ παρα-
καλῶ!... Ὁ Ταρζάν εἶναι πα-
τέρας μου! Δὲν θέλω ν' ἀκού-
σω κακὸ γι' αὐτόν! Ἀπὸ κα-
νέναν! Ἀπὸ καμμιὰ!...

Ἡ Τζέιν γυρίζει ἀπότομα
κι' ἀγριεμένη. Τοῦ δίνει ἕνα
δυνατὸ χαστούκι στὸ πρόσω-
πο :

— Νά, λοιπόν!... "Ὡστε
«καμμιὰ» εἶμ' ἐγώ, κτῆνος;

Ἡ μύτη τοῦ νέου ἀνοίγει.
Αἱματὰ τρέχουν, θάφοντας
κόκκινα τὰ στήθεια του...

Μὰ οὔτε λέξι θγάζει, οὔτε
καὶ ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου
τοῦ δείχνει θυμὸ ἢ μῖσος.

Ἡ σατανικὴ καὶ καταχθό-
νια γυναίκα μανιάζει, περισ-
σότερο τώρα, ἀπ' τὴν ἡρεμῇ
στάσι του. Καὶ τὸν σπρώχνει
θάναυσα :

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου,
θλᾶκα!... Τσακίσου καὶ ξανα-
γύρισε πίσω στὸν προκομμένο
πατέρα σου! Αὐτὸς ἦταν ὁ
Ναζράτ! Αὐτὸς δολοφόνησε
τὴ μητέρα τοῦ λευκοῦ κορι-
τσιοῦ. Αὐτὸς κάποτε σκότωσε
καὶ τοὺς γονεῖς τῆς Τατάμποῦ.
Αὐτὸς ὕστερα τοὺς ἔκαψε μα-
ζὶ μὲ τὸ καλὺβι τους!...

— Λὲς ψέμματα! τῆς φωνά-
ζει ὁ Κραγιαμπού, ἀγριεμέ-
νος τώρα! Εἶσαι κακιά! Θέ-
λεις νὰ μὲ κάνης νὰ μισῶ
τὸν πατέρα μου!...

Καὶ στρέφοντάς τῆς μὲ πε-
ριφρόνησι τὴ ράχι, ξεκινάει
γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπη-
λιά τους...

Ἡ Τζέιν μурμουρίζει μιὰ

θαρειὰ θρῖσιὰ στὴ μητρικὴ
τῆς γλῶσσα. Καὶ ξεκινάει κι'
αὐτὴ. Συνεχίζει μονάχη τὴν
πορεία τῆς πρὸς τὸ Μεγάλο
Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς...

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «ΛΙΟΝΤΑΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Θὰ εἶχε προχωρήσει ὡς μιὰ
ῶρα, ὅταν ἕνα κακὸ συναπάν-
τημα ἔρχεται νὰ θάλῃ σὲ τρα-
γικὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς:

Εἶναι ἕνας ἀγνωστος ἄνθρω-
πος κρυμμένος ὀλόκληρος σὲ
προθιά λιονταριοῦ. Οὔτε τὸ
κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπο, οὔτε
τὸ κορμὶ τοῦ φαίνονται...

Περπατᾷ ὀρθὸς καὶ ξεπε-
τιέται ἀπότομα πίσω ἀπὸ τὸν
κορμὸ κάποιου δέντρου...

Ἡ πρώτη κίνησι πού κάνει
εἶναι ν' ἀρπάξῃ τὸ πιστόλι ἀπ'
τὴ ζώνη τῆς Τζέιν. Τὸ πετάει
μακριά. Ἀμέσως τὴν πιάνει
ἀπὸ τὸ λαιμό. Πασχίζει νὰ
τὴν πνίξῃ...

Τρομοκρατημένη ἡ σατα-
νικὴ γυναίκα ξεφωνίζει μὲ ἀπό-
γνωσι :

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Καὶ νά : Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμές, γρήγορο ποδο-
βολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιά-
ζῃ...

Στὸ σκοτάδι διακρίνεται ἡ
σιλουέττα τοῦ Κραγιαμπού.
Καταφθάνει μὲ ἀνασηκωμένο
τὸ μικρὸ, ἀλλὰ γερό του ρό-
παλο.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως κτυπάει
μ' αὐτό, δυνατά, στὸ πίσω μέ-
ρος τοῦ κεφαλιοῦ, τὸ ψευτο-
λιοντάρι!...

Ἐκεῖνο παρατάει ξαφνια-

σμένο τὸ λαιμὸ τῆς Τζέιν. Καὶ γυρίζει ἀπότομα γιὰ νὰ σπαράξει τὸν ἀγνωστο ἐχθρὸ του.

Ὅμως τί παράξενο: Μόλις τὸν ἀντικρύζει, ἀντὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ, τὸ βάζει στὰ πόδια σὰν κυνηγημένο ζαρκάδι... Καὶ τρέχοντας ἔτσι, χάνεται γρήγορα στὸ σκοτάδι καὶ στὴν πυκνὴ ἀγρία θλάσσησι.

Ὁ Κραγιαμποῦ κάνει νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἀγνωστο κακοῦργο ποὺ κρύβεται μέσα στὸ λιονταρίσιο τομάρι. Μὰ ἡ μητρυιὰ του τὸν συγκρατεῖ :

— "Ὁχι, τοῦ κάνει... Μείνε ἐδῶ!...

— Θέλω νὰ τοῦ θγάλω τὴ λεοντὴ! φωνάζει ὁ νέος. Νὰ τὸν ἴδῶ. Νὰ μάθω ποῖος εἶναι!...

Ἡ Τζέιν χαμογελαίει θλιμμένα :

— Καλύτερα νὰ μὴ μάθης, παιδί μου! ψιθυρίζει αἰνιγματικά.

Κι' ὁ μέσως τὸν ρωτάει, σὰ νὰ θέλῃ ν' ἀλλάξῃ κουβέντα:

— Μὰ ἐσὺ δὲν ἐφυγες πρὶν μιὰ ὥρα; Τώρα θάπρεπε νὰ εἶχες φθάσῃ στὴ σπηλιὰ τοῦ πατέρα σου. Πῶς θρέθηκες ἐδῶ κοντὰ μου σὰν θρέθηκες σὸν κίνδυνος;

Ὁ Κραγιαμποῦ χαμηλώνει τὰ μάτια :

— Ἐκανα πῶς θὰ 'φευγα... Μὰ σὲ παρακολουθοῦσα κρυφά... Δὲν θαστοῦσε ἡ καρδιά μου νὰ σὲ ἀφήσω μονάχη!...

Ἡ Τζέιν ἀπορεῖ :

— Μὰ ἀφοῦ σὲ χτύπησα! Ἀφοῦ σ' ἐθρίσα! Ἀφοῦ σ' ἐδιώξα!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν χαμο-

γελαίει καλόκαρδα :

— Τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτά... "Ενας "ἄνδρας" πρέπει νὰ προστατεῖ τ' ἀδύνατα πλάσματα...

Ἡ ἄλλοτε Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸ τόσο εὐγενικὸ καὶ ἥρωϊκὸ παιδί. Τὸ φιλεῖ μὲ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη :

— Σ' εὐχαριστῶ, Κραγιαμποῦ! Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ! Συχώρεσέ με γιὰ τὸν ἀσχημο τρόπο ποὺ σοῦ φέρθηκα!

Ὁ νέος τῆς ἀνταποδίδει τὸ φίλημα. Ἐνῶ ἡ Τζέιν μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητη καὶ θαθεῖα συλλογισμένη. Τέλος καὶ σὰ νὰ πῆρε μιὰ πολὺ δύσκολη ἀπόφασι, τοῦ λέει:

— Μὴ πιστέψης, καλὸ μου παιδί, αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα γιὰ τὸν πατέρα σου. Ὁ θυμὸς εἶχε ζαλίσῃ τὴ γλῶσσα μου. Δὲν ἤξερα τί ἔλεγα!...

Καὶ συνεχίζει κομπιάζοντας, σὰ νὰ μὴ λήθῃ τὴν ἀλήθειαν :

— Ὁ Ταρζάν εἶναι εὐγενικός, καλόκαρδος, γενναῖος κι' ἀτρόμητος ἄντρας! Πρέπει νὰ νοιώθης πολὺ περήφανος ποὺ εἶσαι γιὸς του!... Καὶ τώρα γύρισε στὴ σπηλιὰ σας! Λίγο πῶς κάτω εἶναι τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Σούχ-Ράμ. Ὁ ἀρχηγὸς τους εἶναι πολὺ φίλος μου. Θὰ διαθέσῃ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μαύρους του γιὰ νὰ με συνοδεύουν ὡς τὴ θάλασσα!... Καὶ πάλι σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεσαι πιά...

Ἔτσι ὁ Κραγιαμποῦ καὶ ἡ Τζέιν χωρίζουν...

Ο ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ ΥΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ

Περνάει μιά ολόκληρη ώρα πάλι....

Στὸ μετὰξὺ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, ἀκολουθώντας τὸ μονοπάτι, πλησιάζει νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τους...

Ὄμως ξαφνικά τὰ πόδια του σκοντάφτουν σὲ κάτι μαλακό....

Ὁ Κραγιαμποῦ σκύβει, τὸ πιάνει καὶ τὸ ἐξετάζει.

Εἶναι μιά πεταμένη κάτω λιονταρίσια προβιά. Σὰν αὐτὴν ποὺ φοροῦσε ὁ ἄγνωστος κακούργος... Ἴσως νὰ εἶναι καὶ ἡ ἴδια...

Τὸ καλόκαρδο παιδί τὴν περιεργάζεται καὶ τὴν ἐξετάζει περίεργο... Καὶ νά: Τὸ μέρος τοῦ δέρματος τοῦ κεφαλιοῦ τῆς προβιάς, τὸ βλέπει ματωμένο. Τὸ μυαλό του φωτίζεται ἀμέσως:

— Αὐτὸ θάναί! μουρμουρίζει, σὰ νὰ μιλήσῃ στὸν ἑαυτὸ του μάτωσε τοῦ ἀνθρώπου ποὺ του. Τὸ κτύπημα τοῦ ροπάλου θρικοτόνι κάτω ἀπὸ τὴν προβιά... Ἄν πρόφταινα νὰ τὸν ξαναχτυπήσω, θὰ τὸν σώριζα κάτω!...

Καὶ παρατώντας τὸ λιονταρίσιο τομάρι συνεχίζει τὸ δρόμο του. Ὄσοι σὲ λίγο φθάνει στὴ σπηλιά!...

Ὁ Ταρζάν στέκει ὀρθὸς ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιγμά της, μὲ ματωμένο τὸ κεφάλι του. Καὶ φωνάζει μὲ παράπονο στὸν Κραγιαμποῦ:

— Ἐπὶ τέλους!... Ποῦ γύριζες τόσες ὥρες;...

Ἀμέσως, δείχνοντας τὸ χτυπημένο κεφάλι του, προσθέτει:

— Μ' ἄφησες μονάχον ἐδῶ! Κύτταξε λοιπὸν τὰ χάλια μου!

Ὁ νέος τὸν κυττάζει χαμένα, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξι...

Τοῦ ἐξηγεῖ ὅμως ἀμέσως, ὁ πατέρας του:

— Μοῦ ἔκαν' ἐπίθεσι ὁ Γιαχάμπα μὲ δυὸ μαύρους του! Πιαστήκαμε στὰ χέρια... Μὲ χτύπησε μὲ τὸ κοντάρι του στὸ κεφάλι... Ἐγὼ τὸν κτύπησα χειρότερα... Κι' ἂν δὲν τόβαζαν στὰ πόδια, θὰ τὸν σπάραζα!

Ὁ καλόκαρδος καὶ εὐλκρινὴς Κραγιαμποῦ χαμηλώνει τὰ μάτια του. Μιλάει στὸν Ταρζάν κοιμπιάζοντας καὶ μὲ μεγάλη στεναχώρια:

— Συχώρεσέ με, πατέρα!... Ἀλλὰ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω στὰ λόγια σου!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παραξενεύεται:

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατί τὸ κεφάλι σου δὲν χτυπήθηκε ἀπὸ τὸ κοντάρι τοῦ Γιαχάμπα. Χτυπήθηκε ἀπὸ τὸ ρόπαλο τὸ δικό μου! Ὅταν φοροῦσες τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ καὶ ζητοῦσε νὰ πνίξης τὴ συντροφισσά σου!...

Ὁ Ταρζάν γίνεται θερμὸ ἀνήμερο:

— Ἐγώ;! Ὡστε ἔτσι, λοιπὸν, τιποτένι!... Τολμᾷς νὰ λὲς ψευδῆ τὸν πατέρα σου!.. Γκρεμοτσακίσου ἀμέσως ἀπὸ δῶ!... Χάσου γρήγορ' ἀπ' τὰ

μάτια μου πρὶν σὲ κάνω κομμάτια!...

“Ο Κραγιαμπού γυρίζει ἀργά. Προχωρεῖ πρὸς τὴν Ἀνατολή... “Ὁμως ξαφνικά κά-
τι ἀναπάντεχο γίνεται :

Γρήγορο θαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη στὴ σπηλιά. Ταυτόχρονα καὶ ἡ γνώριμη ἄγρια φωνὴ τοῦ μαύρου γίγαντα Γιαχάμπα:

— Σκύλε Ταρζάν!... Ὅριστε ποὺ ξαναγυρίζω μονάχος μου τώρα! “Αν, πρὶν λίγο, σοὺ χτύπησα μὲ τὸ κοντάρι τὸ κεφάλι, τώρα θὰ στὸ κόψω μὲ τὴ χατζάρα μου!... Ἐτοίμασσε λοιπὸν νὰ πεθάνης!

“Ο Κραγιαμπού, ποὺ ἀκούει τὰ λόγια του, μένει ξερός, σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι!...

— Ἀλλοίμονο! συλλογιέται. “Ὡστε ὁ πατέρας μου ἔλεγε ἀλήθεια!... Ὁ Γιαχάμπα τὸν κτύπησε στὸ κεφάλι!... Μὰ τότε ; Ποιὸς εἶχε φορέσει τὴν προβιά τοῦ λιονταριοῦ ; Ποιὸς χύθηκε νὰ σκοτώσῃ τὴ μητριά μου;

Στὸ μεταξύ, οἱ δυὸ γίγαντες — ὁ λευκὸς καὶ ὁ μαύρος — ἔχουν πιαστῇ στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ κτυπιώνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία...

“Ο γιὸς τοῦ Ταρζάν δὲν ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν τύχη τοῦ πατέρα του. Ξέρει καλά πὼς εἶναι πιὸ δυνατός κι’ ἔξυπνος ἀπὸ τὸν Γιαχάμπα. Γρήγορα θὰ τὸν κάνῃ νὰ τὸ ξαναβάλῃ πάλι στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ.

“Ετσι, μαρμαρωμένος ἀπὸ

τὴν κατάπληξι ὅπως θρῖσκεται, συνεχίζει τοὺς συλλογισμούς του :

— Μὰ, ἂν δὲν ἦταν ὁ πατέρας μου, τότε γιατί δὲν σκότωσε τὴ Τζέιν; Γιατὶ μάλιστα τὸν χτύπησα καὶ μεῖς εἶδε, τῶρα στὰ πόδια ;

.....

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ταρζάν — κτυπημένος καθὼς εἶναι στὰ κεφάλι, νοιώθει μιὰ παράξενη ζάλη. “Αν συνεχίσῃ τὴ μονομαχία του μὲ τὸν μαῦρο κακοῦργο, σίγουρα θὰ χάσῃ τὴ ζωὴ του...

Ξεφεύγει λοιπὸν — μὲ ἀποτομὴ κίνησι — ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του. Καὶ μπαίνοντας στὴ σπηλιά, τὴν ἀμπαρώνει ἀπὸ μέσα...

Μανιασμένος ὁ Γιαχάμπα, χτυπάει καὶ κλωτσάει μάταια τὴ θареиά χοντρή ξυλένια πόρτα τῆς σπηλιάς.

— “Ανοιξε σκύλε! οὐρλιάζει. Μὴ θαρρῆς πὼς θὰ μοὺ γλυτώσῃς κι’ ἐσύ, ὅπως γλύτωσε ἡ συντρόφισσά σου!... “Αν δὲν σὲ σπαράξω μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια μου, δὲν θὰ ἡσυχάσω!...

Μέσ’ ἀπὸ τὴ σπηλιά, ὁ Γκαούρ, μουγγρίζει ἄγρια :

— Κακοῦργε!... “Ὡστε ἐσὺ λοιπὸν, φόρεσες τὴν προβιά τοῦ λιονταριοῦ; “Εσὺ πηγες νὰ πνίξῃς τὴ Τζέιν;

— Ναί! οὐρλιάζει ἀπ’ ἔξω ὁ μαῦρος γίγαντας. Καὶ θὰ τὴν πνίγῃ!... Μὰ θρέθηκε μπροστά μου ὁ γιὸς σου. Αὐτὸ τὸ καλὸ παιδί ποὺ κάποτε

μοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ! Γιὰ χάρι του τὴν παράτησα ζωντανή! Δὲν ἤθελα νὰ χτυπηθῶ μαζί του. Κι' ἄς μὲ χτύπησε αὐτὸς μὲ τὸ ρόπαλό του. Κι' ἄς μοῦ μάτωσε τὸ κεφάλι!...

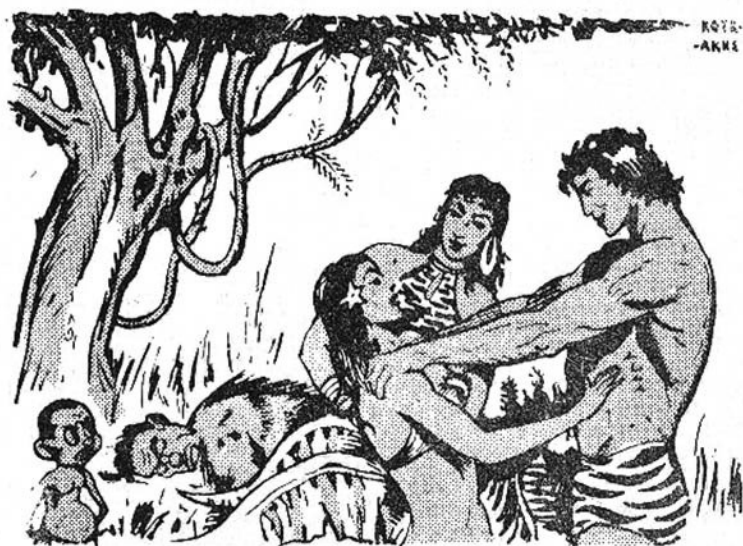
Ὁ Κραγιαμπού, μετανοιωμένος τώρα πού εἶχε, τόσο ἄδικα, κατηγορήσει τὸν πατέρα του, φεύγει... Δὲν νοιώθει πιά τὸ κουράγιο νὰ τὸν ξαναντικρύσει στὰ μάτια!...

Ἔτσι, παίρνοντας τὸ πολυπατημένο μονοπάτι, τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό τοῦ Γκαούρ!... Τὸ περή-

φανο κι' ἀπάτητο ἑλληνικὸ φρούριο τῆς Ζούγκλας.

ΕΝΑΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ «ΣΩΤΗΡΑΣ»

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε στὸ μέρος πού ἀφήσαμε κάτω ἀναίσθητους τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού. Ἐνῶ ὁ τρομακτικὸς ἄρκουδάνθρωπος Χουρουβάχ, γονατισμένος δίπλα στὴ μελαψὴ κοπέλλα, σκύβει πρὸς τὸν ὦμο της. Καὶ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ τεράστιο στόμα του, κάνει νὰ κόψη, μὲ λα-

Ξαφνικὰ ἓνα βαρὺ καὶ ἄγριο μο υγγρητὸ ἀκούγεται πλάϊ τους.
Κι ὥσπου νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν...

χτάρα, την πρώτη δαγκωματιά...

Όμως την ίδια στιγμή μιὰ άγρια κραυγή άκούγεται. Κι' ένα παράξενο σφύριγμα στον άέρα :

— Βόβδνννν!

Είναι ένα μαχαίρι που διασχίζει τὸ κενὸ μὲ μεγάλη ταχύτητα...

Καί νά: Σχεδὸν άμέσως ἡ άστραφτερή λάμα του φθάνει καὶ καρφώνεται στὰ στήθεια τοῦ άπάσιου Κτηνάνθρωπου!

Ὁ Χουρουβάχ τινάζεται ὀρθός! Κ' ένα σπαρακτικό «ώχ» ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια του. Φέρνει τὰ δυὸ του χέρια στὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου ποὺ ἔξέχει ἀπὸ τὸ μαλλιαρό του στήθος. Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς άκίνητος...

Κι' ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του ξεβγαίνει λίγο αἷμα, σωριάζεται θάρυς κάτω...

Ψηλά ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ὁ Ποκοπικό πανηγυρίζει τὸ γεγονός, τραγουδώντας ένα φρέσκο στιχάκι του :

«Άμάν, Άρκουδαράπαρε,
τί μούρθε νὰ λουφάξω!
Καὶ σ' ἔφαγαν μπαμπέσικα,
προτοῦ σὲ ... κατασφάζω!»

Άμέσως σκύβει τὴν κεφαλὴ του πρὸς τὰ κάτω, ψάχνοντας νὰ θρῇ ποιὸς εἶναι ὁ τρομερὸς φονιάς τοῦ Χουρουβάχ : Ὁ σωτήρας τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού...

Καί νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἀντικρύζει ἕνα άδύνατο μικροκαμωμένο, μὰ πανέμορφο μελαχροινὸ κορίτσι. Τὸ βλέ-

πει νὰ ξεπηδάη ἀπὸ κάποιον πυκνὸ θάμνο. Νὰ τρέχη κοντὰ στοὺς δυὸ ἀναισθητοὺς συντρόφους.

Ὁ νάνος, πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, φθάνει κάτω καὶ προσγειώνεται μπροστὰ της. Τὴν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια ἀπὸ θαυμασμό :

— Τοῦ λόγου σας, μαμζέλ, πετάξατε τὸ μαχαίριδιον;

— Ναί...

— Ξεύρετε πὼς σώσατε τὰ δυὸ αὐτὰ ἀναισθητὰ ἄνθρωπάκια ἐκ θεθαίου... χλαπαχλουπίσματος;

Τέλος, τὴ ρωτáει μὲ λεπτότητα :

— Μοῦ χαρίζετε, Μαμζέλ, τὸ γλυκὸ σας ὀνοματάκι;

— Βάντá! τοῦ ἀποκρίνεται ἡ χαριτωμένη κοπέλλα.

Ὁ Ποκοπικό παίρνει ὕφος σοβαρὸ κ' ἐπίσημο :

— Χαίρω πολὺ, μαμζέλ... Ἀβάντα! Εἶμαι κάργα εὐτυχῆς ποὺ σὰς γνώρισá!...

Κι' άμέσως, κάνοντας μιὰ ἱπποτική ὑπόκλιση, αὐτοσυνισιέται :

— Τοῦ λόγου μου τυγχάνω καὶ ἐπονομάζομαι : Ποκοπικός, ὁ φοβερός καὶ τρομερός! Κυνηγὸς άγρίων κονίλων, γόης φιδίων καὶ κοριτσιῶν, προστάτης κουτῶν καὶ άδυνάτων, άντρακλας δυσθεόρατος, μοθόρος κ' άνοιχτόκαρδος, καὶ διπλωματούχος Σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Ὁλέ!...

Τὸ πανέμορφο κορίτσι χαμογελάει γιὰ τὰ καμώματα τοῦ άστείου νάνου. Μὰ σκύ-

βει άμέσως στους δυό ανείσθητους συντρόφους. Κάνει ό,τι μπορεί για να τους συνεφέρη...

Ξαφνικά όμως της φάνηκε σά νάκουσε έναν ανάλαφρο άναστεναγμό. Καί τά μάτια της παίρνουν άνήσυχη έκφρασι. Μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά στο τεράστιο άκίνητο κορμί του 'Αρκουδάνθρωπου. Τραβάει καί θγάζει τό μαχαίρι της. 'Αμέσως άκουμπάει τό αὐτί της στά στήθεια του. 'Αφουγγράζεται τήν καρδιά του...

Ό Ποκοπίκο ρωτάει άγέρωχα :

— Μπάς καί δουλεύει άκόμα ή... σακαράκα του;

— Δέν άκούω τίποτα! ψιθυρίζει σάν μετανοιωμένη ή νέα. 'Ισως νά έχη πεθάνη πιά. Λυπάμαι άν τόν σκότωσα!

Ό νάνος ένθουσιάζεταί :

— Γειά στά χέρια σου, μαμζέλ 'Αθάντα! Τοῦ λόγου σου έκανες τό καθήκον σου! Τώρα θά τό κάνω τοῦ λόγου μου.

Καί τραβώντας άγριεμένος τή θρυλική χατζάρα του, φωνάζει :

— Κάνε στήν πάντα νά τόν σφάξω!...

Τό μελαχροινό Κορίτσι παρaxeνεύεται :

— Νά τόν σφάξης;! Μά μπορεί νά είναι πεθαμένος!...

Όμως ό Ποκοπίκο τήν άποστομώνει :

— 'Αμέ τί, δηλαδή; Ζωντανό ήθελες νά τόν σφάξω; Για νά ύποφέρη ό φουκαράς;!

Στό μεταξύ, πρώτος ό Γκαούρ καί σέ λίγο ή Ταταμπού συνέρχονται...

'Ανασηκώνονται μέ κόπο καί κυττάζουν γύρω τους χαμένα. Βλέπουν τόν Χουρουθάχ άκίνητον κάτω καί μέ ματωμένα τά στήθεια του. 'Αντικρύζουν καί τήν άγνωστη πανέμορφη Κοπέλλα...

Ό νάνος άναλαμβάνει νά τούς εξηγήση :

— 'Η Μαμζέλ από 'δω μέ πρόλαβε!... Πρώτη θολά ποῦ δέν σās έσωσα έγώ, άδερφέ μου! Μόλις ό 'Αρκουδάρας ήταν έτοιμος νά σās κολατίση, πετάει τό μαχαίρι της. Καί χράπ, τοῦ τό καρφώνει στήν καρδιά. 'Ετσι ό φουκαράς τίναξε τά πέταλα, ξενε νά τόν... σφάξω! Χαλάλι της όμως, καθότι τυγχάνει όμορφο Κορίτσι. 'Ανώτερη της Χουχοῦς! «'Αθάντα» τή λένε καί πολύ γρήγορις θά γίνω... 'Αθανταδόρος της!

Τέλος, συνιστά στή μικρούλα τούς δυό συντρόφους:

— 'Απ' έδω ή Ταταμπού, κοινώς: κυρά Λουκούμω... Κ' άπ' εκεί ό Γκαούρ, κοινώς καπετάν Μαντράχαλος!...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΜΦΟΡΑ !

Πρώτη ή πανώρια 'Ελληνίδα κ' ύστερα ό μελαφός γίγαντας άγκαλιάζουν μ' εύγνωμοσύνη καί άγάπη τή μικρή άγνωστη σωτήρα τους. Τή φιλάνε μέ θουρκωμένα ιάτια.

— Σοῦ χρωστάμε τή ζωή μας! τής λένε. Ποτέ δέν θά

ξεχάσουμε ὅ,τι ἔκανες γιὰ μάς!... Τί χάρι θέλεις νά σοῦ κάνουμε ;

Ὁ Ποκοπικό κουνάει θλι-
θερά τὴν ἀνοικονόμητη κεφά-
λα του :

— Ντροπή σας ! τοὺς κάνει.
Πεντακόσες βολές σὰς ἔχω
σώσει τοῦ λόγου μου καὶ πο-
τὲς δὲν μοῦπατε περὶ «διὰ
ποιά χάρι γουστάρω νά μοῦ
κάνετε» ! Ἀλλὰ δὲν φταίτε
σεῖς... Ἡ «λεβεντιά» μου
φταίει πού μ' ἔκανε προστάτη
τῶν... κουτῶν καὶ ἀδυνάτων !
.....

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ
παίρνουν μαζί τους τὴ μικρὴ
χαριτωμένη Βάντα. Ἐτοιμά-
ζονται νά ξεκινήσουν γιὰ τὸ
θεόρατο πέτρινο θουνό.

— Δὲν ἔχουμε παιδιά ! τῆς
λένε. Θὰ κάνουμ' ἐσένα Κόρη
μας. Θὰ σὲ ἀγαπάμε καὶ θὰ
σὲ προστατεύουμε, ὅπως θά-
καναν κ' οἱ πραγματικοὶ γο-
νεῖς σου, ἂν ζούσαν...

Ὁ Ποκοπικό παρεξηγιέ-
ται :

— Τὸ Κορίτσι τυγχάνει ἀ-
γκαζέ ! μουρμουρίζει. Θὰ κὸ-
τσάρω σὰ πισινά μου ὀπί-
σθια τόν... ἀνεμιστήριο, καὶ
θ' ἄρθω ἀεροποδικῶς νά τὴν
ἀπηγάω !...

Οἱ δύο σύντροφοι καὶ ἡ
Βάντα κάνουν νά γελάσουν.
Μὰ δὲν προφθαίνουν...

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα θάρῶ
κι' ἄγριο μουγγρητὸ ἀκούγε-
ται πλάι τους.

Ὡσπου νά γυρίσουν νά κυτ-
τάξουν, ὁ τρομερὸς Χουρου-
βάχ, πού τὸν νόμιζαν νεκρό,

ἔχει πεταχτῇ κιδλας ὀρθός !
Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, ἡ λάμα
τοῦ μαχαιριοῦ τῆς Βάντας
δὲν εἶχε ἀγγίξει τὴν καρδιά
του !...

Ἀλλοίμονο !...

Ἀφάνταστα μανιασμένος,
τώρα, ὁ γιγάντιος καὶ τρομα-
κτικὸς Ἀρκουδάνθρωπος,
οὐρλιάζει θγάζοντας ἀσπρο-
κόκκινους ἀφροὺς ἀπὸ τὸ
στόμα του :

— Θὰ σὰς φάω !... Θὰ σὰς
φάω ὄλους ! Ὅλους !...

Καὶ μὲ ἀνοικτὰ τὰ τριχωτὰ
μπράτσα του, χύνεται ν' ἀρ-
πάξη τοὺς τέσσερες συντρό-
φους !

Ὁ Γκαοῦρ τραβάει τὴν Τα-
ταμποῦ καὶ τὴ Βάντα.

— Δρόμο ! τοὺς φωνάζει.
Τρεχάτε !... Δώστε φτερά σὰ
πόδια σας ! Μονάχα ἔτσι θὰ
σωθοῦμε !...

Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἀρχίζουν
νά τρέχουν ὅσο πιὸ γρήγορα
μποροῦν...

Ὁ Ποκοπικό, πού ἡ ψυχὴ
τοῦ ἔχει πᾶει στὴν Κούλουρη,
τοὺς ἀκολουθεῖ, ξεφωνίζοντας
γιὰ νά δῇ τὴ κουράγιό σὰ...
πόδια του :

— Πίσω, Ἀρκουδάρπα !...
Πίσω καὶ σ' ἐφαγααα !...

Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μέ-
σα, τοὺς ξεπερνάει ὄλους στὴ
φευγάλα !...

Ὁ Χουρουβάχ τρέχει ξωπί-
σω τους, ἐξακολουθώντας νά
οὐρλιάζει δαιμονισμένα :

— Θὰ σὰς φάω !... Θὰ σὰς
φάω ὄλους ! Ὅλους !...

Ὡμως τραυματισμένος κα-
θῶς εἶναι, κ' ἐξαντλημένος ἀ-

πὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔχει χάσει, δὲν μπορεῖ νὰ τρέξη γρήγορα. Ὁ Γκαούρ, οἱ δυὸ γυναῖκες καὶ ὁ νᾶνος ὅλο καὶ ξεμακραίνουν. Σὲ λίγο θὰ τοὺς χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του...

Μὰ νά : Πρῶτος ὁ Ποκοπίκο πατάει, χωρὶς νὰ προσέξῃ, σὲ μιὰ σκεπασμένη μὲ κλαδιὰ παγίδα γιὰ θεριά. Καὶ πέφτει στὸ θάθος της...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Βάντα, ποὺ τρέχουν μόλις δυὸ θήματα πίσω του, δὲν προφθαίνουν νὰ σταματήσουν. Καὶ γκρεμίζονται κι' αὐτοὶ στὴ θαθειά στρογυλὴ παγίδα!...

Ἀλλοίμονο!... Τώρα τοὺς εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ βγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα!...

Σχεδὸν ἀμέσως φθάνει πᾶνω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς καὶ ὁ μανιασμένος Χουρουβάχ...

Σκύβει πρὸς τὰ κάτω οὐρλιάζοντας μὲ λύσσα :

— Τώρα δὲν μοῦ ξεφεύγετε!... Θὰ σᾶς φάω!... Θὰ σᾶς

φάω ὅλους!... Ὅλους!...

Ἀμέσως μαζεθεὶ ξερά φύλλα καὶ φρύγανα. Τρίβει δυὸ γυαλιστερές πέτρες καὶ τ' ἀνάβει... Ὑστερα κόβει κλαδιά. Τὰ ρίχνει πᾶνω τοὺς. Φουντώνουν κι' αὐτά!...

Τέλος, παίρνει τ' ἀναμμένα κλαδιὰ καὶ τὰ πετάει στὸ θάθος τῆς παγίδας. Θὰ τοὺς ζήσει πρῶτα ζωντανούς. Ὑστερα θὰ πηδήσῃ κάτω νὰ τοὺς φάῃ.

Ἡ θέσι τῶν ἀμοιρῶν συντρόφων εἶναι πιά τραγικὴ ! Περνᾶνε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους...

Ὁ Ποκοπίκο, θρίσκεται σὲ χειρότερη ἀπόγνωσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅμως, βλέποντας τὸν Χουρουβάχ νὰ πετᾷ ἀπὸ ψηλὰ τὰ φλογισμένα κλαδιά, μοῦρμουρίζει ἱκανοποιημένος :

— Ἐν τάξει, ὁ Μπάρμπας ! Κι' ἐγώ, ὁ θλάκας, εἶχα φοβηθῇ πὼς θὰ μᾶς φάῃ... ἄψητους !

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ

πὼς ἀφήσαμε τοὺς «ἥρωές» μας κάτω στὴ θαθειά φλογισμένη παγίδα! Καὶ πᾶνω ἀπ' αὐτὴν νὰ παραμονεύῃ ὁ τρομακτικὸς καὶ πεινρασμένος

ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΟΥΡΟΥΒΑΧ

Τί ν' ἀπέγιναν ἄραγε; Μπόρεσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ δόντια του; Ἡ βρῆκαν τραγικὸ θάνατο στὶς φλόγες;

Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ μάθετε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτῃ ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστουργηματικὸ τεῦχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — TAPZAN» ποὺ ἔχει τεράστια κυκλοφορία στὰ Ἑλληνόπουλα.

"ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ"

Εἶναι ὁ τίτλος του. Καὶ συγγραφέας τοῦ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Προσεχώς, και παράλληλα με τον θρυλικό «ΓΚΑΟΥΡ —ΤΑΡΖΑΝ», θα κυκλοφορήσουν τα καταπληκτικότερα τεύχη από όσα έχουν κυκλοφορήσει ποτέ στην Ελλάδα. Με τον τίτλο :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Συναρπαστικές περιπέτειες ενός ήρωικού Έλληνόπουλου που αγωνίζεται για τη Λευθερία και τη Δικαιοσύνη.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Θα μείνετε κατάπληκτοι μπροστά στα υπεράνθρωπα κατορθώματα του υπέροχου και ήρωικού Έλληνόπουλου που θα διαβάσετε στο άριστοργηματικό εικονογραφημένο τεύχος :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Θα τον γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορούν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Έκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Παιραιώς 18—Αθήναι
Σημ.—Αι έπιστολαι δέον ν' απευθύνωνται εις τον Συγγραφέα. Τα χρηματικά εμβάσματα και αι παραγγελiai εις τον Έκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 85

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) Ο ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ. ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΓΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΛΟΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694